

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 4 • 1997 • Årg 38 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

Protestant

Katolik

Buddist

Muslim

Hindu

Religioner i kamratlig ickevålds- och försoningsdialog under Buddabild i katolsk kyrka i Graz.

**SYN-
KRETISM?**

Mäktiga proffs från splittade kyrkor och samfund tillbeder och formulerar resolutioner för global sammanjämkning.

**KYRKO-
POLITISK
EKUMENISM?**

Fria kristna aktivister sprider traktater bland deltagare i ekumeniska mötet i Graz.

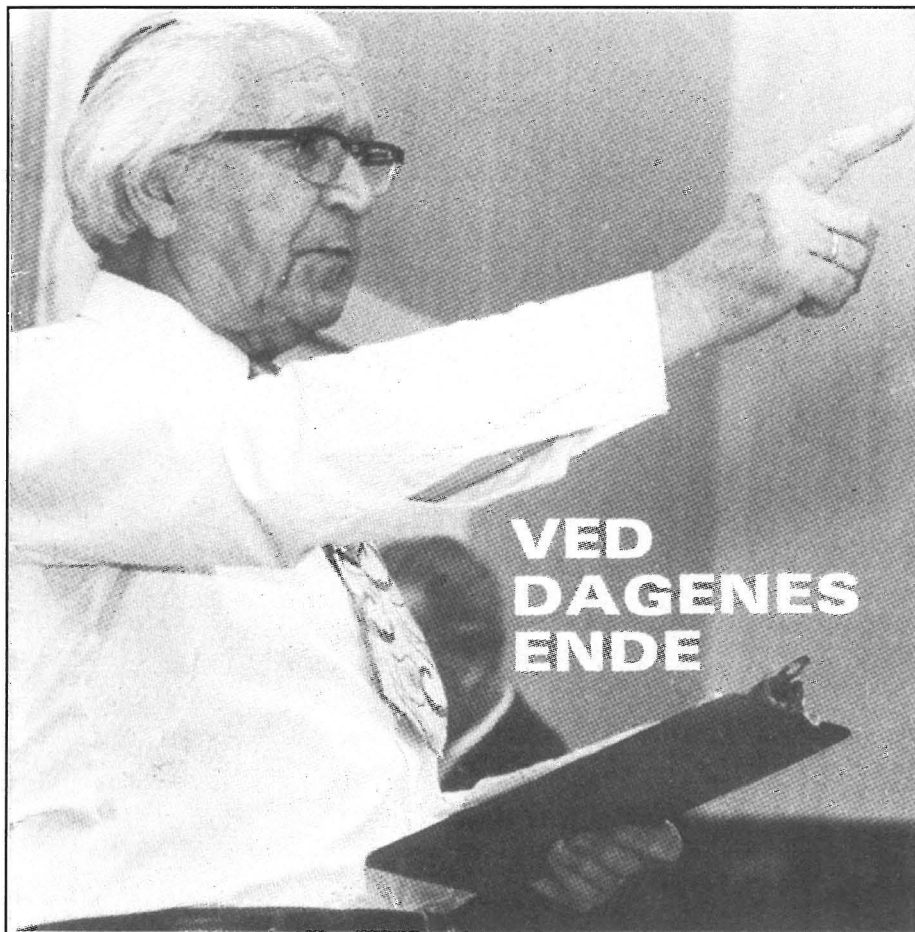
**PRO-
SELYTISM?**

Väckelsesång i maranatatältet.

SEKTERISM?

Sid. 10, 16

Märkliga förutsägelser

En 237 år gammal profetia om den gemensamma marknaden

Mathew Henry utgav sin bibelkommentar omkring 1735. När han tolkade Jes. 8 fick han följande profetia i Guds Helige Andes inspiration och skrev:

"Ni associerar er i en stark allians. Ni omgjordar och rustar er själva, och omgjordar och rustar er igen. Ni bereder er för aktion. Detta avtalar ni med varandra med resolutioner. Ni rustar er med vapen och omgjordar edra länder. Ni inspirerar och uppmuntrar varandra med allt ni kan uttänka, och håller gemensamma rådslag och är inte alltid hänsynsfulla. Ni bestämmer vad ni ska göra och är tvärsäkra på framgång och att uppnå vad ni avtalar. ---

"Frukta inte för de onda nyheterna över jorden, men låt edra hjärtan bli stilla och befästa. När Guds församlings fiender organiserar synliga sammanslutningar och statsförbund, som de låter träda i kraft, då må den kristna församlingens vänner vakta sig för en syndig frukt av dessa förbund..." (citerat ur Mathew Henrys bibelkommentar)

■ Just i en sådan situation är världen nu.

Men är då dessa myndigheter Guds församlings fiender? När vi besvarar detta spörsmål, tänker vi inte på personer, men på ett system i den katolska kyrkans första tid, så väl som i nutid.

■ Katolikerna kommer att hävda att Jesuiteden är upphävd, men både forna tider och vår tid visar att katolska präster och deras kyrkor har förföljt och framdeles förföljer evangeliskt rättroende kristna. Alla statsministrar inom de sex länderna i den gemensamma marknaden är katoliker. Vår varning är en dubbel varning - först från martyrernas historia i forna tider liksom från vår egen tid, men allra mest för framtiden där snart de förenade kyrkorna kommer att domineras av den gamla katolska kyrkans falska profet. ---

■ Förändringar kommer att ske i länder såsom Rumänien, Bulgarien och Egypten, för att inte nämna Albanien - som helt måste lösas från järnblocket, vilket är otänkbart utan ett tredje världskrig, om icke fruktan för krigen och inre

Rein Seehuus var redan som mycket ung en Ordets förkunnare, och skakade sina åhörare med profetiska utläggningar om tidens tecken.

Han var bland annat verksam i FN på egen sold. Sovjetunionens utrikesminister manade han att stödja tillkomsten av staten Israel. Som bekant stödde Sovjetunionen - till hela världens förvåning - detta förslag.

Han gav ut tidningen "Profet-Rösten" i många år och hade profetiska möten, som väckte mycket stort intresse.

Efter andra världskriget varnade han outtröttligt, till sitt sista andetag, för den gemensamma marknaden i Europa.

REIN SEEHUS _____

omvälvningar i Sovjet skulle tillåta samtliga länder på Balkan att genom revolution gå sina egna vägar över till Västmakterna. Jugoslavien, som har skilt sig från Ryssland, kan anvisa en väg för de andra, men det står själv inför sin undergång i alla fall, eftersom endast det tidigare Serbien ligger på det östromerska rikets territorium, som ska täckas av fem stater i allians med fem i väst.

■ Den gemensamma marknaden liknas vid en sköka som var glömd av sin omgivning intill de bestämda 70 åren är till ända. Då tar hon fram sin harpa igen och spelar det bästa hon kan, och sjunger visa på visa. Detta stämmer med talesmännen för EF, som driver en ivrig propaganda. Snart komponeras väl också en sång för den gemensamma marknaden? Kören i visan om världens första gemensamma marknad löd: "Vem är som Tyrus?" (Hes. 27:32). När det gäller den sista, lyder kören: "Var finns den stora stadens lik" (Upp. 18:18)

Är det inte märkvärdigt att Gud har varslat oss om dessa stora begivenheter? Stora ting står på spel i dessa dagar. Man

... som idag är historia

talar om att världen är delad mellan öst
 och väst, men nu ska den delas mellan
 himmel och helvete.

Den gemensamma marknaden genomför det romerska imperiets statsbegrepp

Från häftet "För Grundlagen och Friheten" av lektor, civilekonom Johan I. Holm, citeras:

"Den gemensamma marknadens statsbegrepp avviker på fundamentala punkter från det nedärvda, konstitutionella (in casu det norska). Det återinför det romerska imperiets statsbegrepp, som blev överfört av den katolska kyrkan till det heliga tysk-romerska kejsarriket, och är alltså ett universellt statsbegrepp utan att erkänna nationalitetsidén. - Vi skymtar redan konturerna av ett mäktigt, centraliserat imperium som nödvändigtvis måste bli allt mer auktoritärt. - Så länge det inte är någon gräns för denna maktkoncentration (med politisk maktfördelning), kommer den nya staten att utbreda sig mer och mer på bekostnad av individens personliga frihet."

Europatanken och tanken om en världstat (med världsregering och ett s.k. "världsparlament") är utopisk och livsfarlig. Den innebär en maktkoncentration som är färdigsydd för den "rätte mannen". Aldrig har jag sett något som stämmer så fullkomligt med Dan. 7:24: "...tio konungarskola uppstå i det (romerska) riket". Med hänsyn till den "RÄTTE MANNEN" så läses i Upp. 17:17: "...de alla skola handla i ett och samma sinne, och att de skola giva sitt välde åt vilddjuret". Den rätte mannen är Antikrist. I stortingsdebatten talade man om att bli knappar på världsvästen. Så klinkar man som små barn om vår grundlags paragrafer.

■ Vi vänder oss nu till Hes. 27, där vi läser mer om den första och sista gemensamma marknaden: 27: "Ditt gods, dina handels- och bytesvaror, dina sjömän och skeppare - de som driva handel. Nästan samma ord möter vi när domen varslas över Babylons - dvs. det sista Babylons - gemensamma marknad: "de som handlade med henne ... skola stå långt ifrån..." Hes. "Med ditt myckna gods och dina många bytesvaror riktade du jordens konungar." (v.33). Upp. 18:9: "Jordens konungar, som hava bedrivit otukt och levat i vällust med henne."

Deltagarländerna i den första marknaden för folken som Hesekiel nämner med dess namn från gamla tider, var: Persien,

Under sent 60-tal förutsade Rein Seehuus stora omvälvningar i bl a Albanien, Jugoslavien, Rumänien, Balkan, andra länder i Europa och i Mellersta Östern. Dessa förutsägelser är i dag historia.

Ur skriften "Ved dages enden", som utkom 1972, med underrubriken "Oppsiktsvekkende profetier om EF og verdens framtid i Bibelens lys" publicerar Midnattsropet här några utdrag. Ovanstående illustration var införd i Oslotidningen Dagbladet 10 juni 1972.

Turkiet (Ludéer), Libyen (Put), Spanien, Storbritannien (Tarsis), Grekland (Javan), S. Arabien (Dedan), Syrien, Israel, Jordanien, Jemen (Sheba), Irak (Assur). Det märkliga är att alla dessa 12 stater existerar idag som självständiga nationer, de flesta har återuppstått i vår tid.

De europeiska staterna av dessa söker sig in i den gemensamma marknaden. Syrien m.fl. arbetar för en stor arabisk gemensam marknad. Då det är från detta statsblock Antikrist ska träda fram - (Dan. 11:21) på den syriske konungens tron - alltså, som det är skrivet: "på hans plats..." ser vi i sanning att både Tyrus-marknaden och Babylon reser sig igen i bildandet av "den stora staden..." att likna vid ett stor-EEC. - - -

■ Historiskt har det första världsriket dukat under för det andra, det andra för det tredje och det tredje för det fjärde, men i de sista dagarna skall de alla återuppstå under ett och samma överhuvud. När det fjärde återuppstår - det romerska imperiet - skall det äta upp hela jorden. (Dan. 7:23) Vad är det som försiggår nu? Jo, *det är det västra Romarriket som återupp-*

står genom den gemensamma marknaden. De så kallade "inre sex" är nämligen innanför dess gränser. Väst-Tyskland ända upp till Elbe tillhörde Rom i 21 år under Augustus. Beneluxstaterna var inlemmade under en längre tid.

Frankrike och Italien var permanenta provinser, liksom England, som hastar att bli medlem. Dessutom ansöker Österrike och Schweiz om associering, liksom Spanien. Detta visar att hela den högra järnfooten som svarar mot Västra Romarriket smälter samman, de fem tårna visar sig vara, räknat från nordväst: England, Frankrike, Västra Tyskland, Italien, Spanien.

■ Östra Romarrikets områden upplever att vänstra fotens grekiska tå, Grekland, har fått associering. Den turkiska tåen begär detsamma, medan de bulgariska och rumänska tårna fortfarande är begravnade i kommunismens röda lera, nedtrampade av den ryska björnen. Den femte tåen, Egypten, har fått ett nytt krampanfall. Emellertid arbetar Syrien för en stor-arabisk gemensam marknad som täcker samma geografiska område som det första Babylonien.

Forts sid 30

Forts sid 30

Det kristna riksmötet G72 - och 25 år senare!

ARNE IMSEN

Varför sker det så litet?

Visar det sig ända till syvende och sist att gemenskapsdörrarna som slogs upp och alliansbroarna som byggdes i kompromissernas atmosfär i verkligheten har enkelriktad trafik? Världen kom in i församlingen via den moderna tolkningen av församlingens relationer till och uppgifter i världen. Det förde bl a med sig ett nytt kulturellt, socialt och politiskt engagemang och en toleranter syn på den materiella värfärden. Men har det blivit ett utbyte? Har församlingen nått ut i världen? Knappast!

Världen har förvisso inte blivit mer kristen men däremot är det uppenbart att församlingen har blivit alltmer förvärldsligad.

(MR nr 6/1970)

Så kunde man läsa på framsidan av det särtryck ur Midnattsropet, som kolporterades ut i tusental under det kristna riksmötet i Göteborg 1972.

Det var ingen tvekan om att något nytt skedde på G72. Planerna föddes efter Uppsalamötet 1968. Det gällde att få en nationell motsvarighet till den världseumeniska rörelsen. Vi hade gjort ett särtryck från tidningen Midnattsropet. Det innehöll ledare som publicerats under 1971, och tog upp ekumeniken ur en annorlunda synvinkel. Där citerades bl a ur böcker författade av flera kända pingstprofiler.

G72 blev något av en manifestation i gemenskap och att främlingsskapet religionsutövare emellan går att övervinna.

I SIN RAPPORTBOK "G72- och sedan?" betonar arrangörerna hängivet:

Kristna Riksmötet i Göteborg - G72 - i augusti 1972 blev en oförglömlig upplevelse. Aldrig förr har ett gemensamt inomsvenskt kristet möte hållits med deltagare från så många kyrkor, trossamfund och kristna rörelser. Vi fick en spegelbild av vad som rör sig i svensk kristenhet idag. Hela registret fick komma till tals: Andeväckelsen - längtan efter att komma närmare Jesus, den sociala väckelsen - insikten om att vi inte kan gå "udenom" den mänskliga nöden, de svåra frågorna hur man lever som kristen, olika förklaringar till varför vi kristna lätt blir isolerade bakom stängda dörrar, längtan efter bibelns klara svar och brottningen med den pågående utvecklingen i fråga om värderingar i samhället. Allt detta kom fram i föredrag och estradsamtal, i grupp-, sektions- och plenarapporter.

Midnattsropet uttalade däremot sina betänkligheter mot hela det ekumeniska arrangemanget, av framför allt en orsak; nämligen frånvaron av all undervisning om Jesu tillkommelse och den yttersta tiden. Evighetsdimensionen bröt aldrig igenom.

I MIDNATTSROPET NR 17/72, som kom ut för ganska exakt 25 år sedan, formulerade jag min skepsis och förvåning på sidan 4 under rubriken "Det kristna riksmötet". Det står sig! Eftersom i denna månad ett kvarts sekel passerat, får den aviserade artikeln "Katolicism förr och nu del 2" stå över till nästa nummer.

Här återges hela den aktuella artikeln om G72.

Det kristna riksmötet

G72 blev en stor framgång. Även efter det att segeryran hunnit lägga sig och deltagarna återvänt till mer vardagliga rutiner i en för de flesta ganska odramatisk livsrytm, kommer det intrycket att kvarstå som ett oblekt faktum. Den stora religiösa folkfesten i Göteborg blev en etappseger, som kommer att få avgörande betydelse för hela den ekumeniska situationen i vårt land. Och det epokbildande var inte någon sensationell förändring eller an-

passning av det specifikt kristna trosinnehållet, utan fastmer en drastisk utmaning till allmänmänsklig tvärs-gemenskap indelad emellan.

Inför ett stormanlopp av välorganiserad och trimmad vänlighet, charmfull folklighet och professionell festivitas måttligt uppblandat med karismer och mysterier, raserades många psykologiska spärar och barriärer. Med det har Göteborgsekumeniken fört den sekulariserade kristenhetens stora enhetskval ett betydelsefullt kliv närmare sin målsättning och naturliga lösning.

G72 var emellertid inte bara stämning och fest. Över tusentalet delegater kom till det Kristna Riksmötet preparerade av genomgången studiematerial. Självkänslan hos detta handplockade fotfolk måste väl ha förstärkts i takt med problemets storleksordning.

Av fyra arbetssektioner hade en fått Andens dop som specialitet. Fyra grupper inom denna tog hand om ämnet och formulerade bl a en rekommendation om öppenhet för den karismatiska väckelsen, saklig information om Andens gåvor och förbehåll för proselytmakeri. I hård konkurrens om uppmärksamheten fick också problem med global omfattning sitt utrymme. Man var alert och med i utformningen av skeendet. Men trots rymd och perspektiv brottades man ändå med gudstjänstlivets, rekryterings och hemmaekumenikens trassligheter.

G72 VAR OCKSÅ FÖR OSS en intressant och spännande upplevelse. Oförbehållsamt måste vi medge vår fördomsfullhet. Vi mötte något helt annat än vi föreställt oss och berett oss på att konfronterades med. Våra otroligt häpnadsgenöga upptäckte helt plötsligt och skakade påtagligt utan att vi anade det att profetia förvandlades till historia. Vi blev överväldigade och omskakade, ty den nya ekumeniken är dynamisk och påträngande i sin ödmjuka och galanta framtoning. Med intellektuell skärpa och emotionell värme skapades drivhusmiljö för en variationsrik religiös odling.

Tunga proffs från profana och religiösa verksamhetsfält förmedlade kunskap och avkrävdes svar. Med andedöpta auktoriteter och omvända antiekumenier i tätpositioner legitimerar sig denna nya eku-
menik såsom en kombination av social-etisk och karismatisk väckelse. Tidigare motsatsförhållande mellan dessa block förklaras framt och utan några referen-
ser till bibelordet såsom konstlade och orimliga.

DET VAR SPÄNNVIDD på Riksmötet. Därför uttalade man sig också lika kate-
goriskt och andevågen, som enligt en samstämmig expertis uttalanden måste kanaliseras in i socialt eller politiskt re-
formarbete. Andligheten testas nämligen just i bruket av inomvärldsliga maktme-
del för att förbättra det bestående sam-
hället. Världsfrånvända attityder förklara-
des såsom osunda om de inte manifes-
terade sig i ett socialt politiskt engage-
mang.

Ja, ungefär så varvades samma tema om och om igen från början till slut på en mängd olika sätt; litterärt, agitatoriskt, ton-
satt och journalistiskt i presskonferen-
ser, debatter, föredrag och predikningar. Det var både bredd och djup i bevisför-
ingen men absolut inte överbevisning i ande och kraft.

I den uppbyggande och underhållan-
de delen av mötet figurerade i framskjut-
na positioner prominenta predikanter, solister, orkestrar, strängmusik och körer samt textförfattare från pingst-
rörelsen. Genom sina monumentala in-
satser i praktiskt taget samtliga arran-
gemang i större format satte de sin spe-
ciella prägel på sammankomsterna. Men det är något av en gåta, att de lyc-
kades med så många framträdanden inför jättepublik utan att ens med ett ord beröra det, som borde vara det mest aktuella i pingstbudskapet - Jesu andra tillkommelse. Det är verkligen över-
raskande att det inte i ett utav de mer eller mindre pretentiösa programinsla-
gen fanns ett inslag, som aktualisera-
de den nära förestående parusin.

DOCK FINNS DET i de gamla väckelse-
rörelserna och framför allt bland det andedöpta folket fortfarande inflytelserika individer och grupper i nyckelpositioner, vars skeptiska för att inte säga avvisan-
de hållning till hela den ekumeniska rö-
relsen modell Uppsala eller Göteborg, är fast teologiskt förankrat i deras eska-
tologiska bibeltro. För dem är denna tyst-
nad likvärdig med svek, och de ser i som-
marens stora ekumeniska evenemang ett tydligt utslag av inre upplösning och förfall, vars konsekvenser måste bli en förstärkt antiekumenisk profil.

Tyvärr hade dessa kvardröjande väc-
kelsebastioner i samfundsleden inget

språkrör under G72, och vi som var där och upplevde att vi verkligen kände oss utmanade till polemik eller protest eller appell saknade helt formella möjlighe-
ter att höja rösten, emedan vi beklagligt-
vis inte var delegater.

Men låt oss tillsammans med andra Sions väktare mobilisera all den kraft, som finns tillgänglig för att bjuda exploa-
teringsekuemeniken motstånd innan den babyloniska skökoreligiositeten nått sin mognad och får sin dom.

Så långt Midnattsropet 1972.

I BOKEN *FRIKYRKOR I SAMVERKAN*, sid. 192, sägs det att en ekumeniskt sinnad talesman för pingströrelsen beskri-
vit vad detta riksmöte betydde för pingst-
vännerna:

"G72 blev en vändpunkt. Vi upptäckte att 'vi alla är kristna'. Jag tror att det var den personliga kontakten med kristna från andra kyrkor och samfund som var det viktiga här."

Om detta är korrekt, så är det ju förfärligt. Upptäckten av andra kristna skedde 1972 i Göteborg. Då var pingströrelsen över 65 år, och först då blev man varse att det finns flera kristna här i landet än pingstvännerna!

Denne "talesman" har också i en teo-
logisk tidskrift 1985 uttalat sig om pingst-
rörelsen och eskatologin. Han fastslår där att den har ändrats väsentligt. Förkunnelsen om Jesu tillkommelse har tonat bort. En nyupptäckt gemenskap med karismatiska inslag men utan den pingsttypiska förkunnelsen om Jesu tillkommelse! Det är ett gränslöst armod, om möjligt, ännu mer förfärligt än nyupp-
täckten av andra kristna! Kopplingen är tydlig.

Är inte detta ett mycket verklighetstro-
get exempel på det kyrkosamfundseku-
meniken representerar och leder till: Tro och kärlek utan hopp. En annan Jesus, en annan slags ande och ett annat evangelium. Nya vänner till priset av den uppriktiga troheten mot Kristus.

Så förskapar sig den enhet som kal-
las ekumenik och gör sken av att vara apostolisk och ha Jesu översteprästerli-
ga bön om sann enhet mellan hans lär-
jungar, som föredöme för att världen ska tro att Jesus är sänd av Fadern.

G72 och kommande konferenser pa-
ralyserade och passiviserade väckelse-
folket genom en förödande perspektiv-
förskjutning och allmänkristen reformiver utan evakueringsdramatik. Tragiskt.

UNDER DEN BAKOMLIGGANDE som-
maren har det talats och skrivits mycket om situationen i pingströrelsens dags-

läge. De flesta har varit rörande eniga om det stora behovet av förnyelse, efter-
som krisen är djupgående. Ingen har kommit på tanken att det möjligen krävs *omvändelse*. Det handlar väl egentligen om *avfall* och om det inte är avfallet som ska förnyas, så måste väl förnyelsen fö-
regås av *omvändelse*. Det har betonats att det är nödvändigt att vara positiv.

Det är statistiken som skrämmer. Den tidstypiska krisen rör sig egentligen om ungdoms- och verksamhetsproblem, menar man. Det är kris men inte avfall. Det behövs *förnyelse*, men inte *omvän-
delse*. Må festen fortsätta med efterrät-
ten!

FRÅN PINGSTRÖRELSENS konferens i Nyhem, rapporterade tidningen Dagen den 13 juni:

Då det gäller förändringar inom pingströrelsen, pekade Lundgren (Ivar Lundgren, MR:s anm.) på att förkunnelsen nu lägger mindre vikt vid livsstilsfrågor, mindre eska-
tologiska frågor: Jesus kommer inte snart längre. Det läggs mindre vikt vid synd och frälsning och mer vid kärlek och har ande-
döpet sjunkit i värde? undrade Lundgren.

De förändringar i verksamheten han lyfte fram var att det nu är mindre bibelstudier, mindre bön och strängmusiken med sitt folk-
liga budskap är borta.

Denne inledare gav 1970 ut en bok på Den kristna bokringen med titeln Ny Pingst. I boken introduceras på sid. 47 den karismatiska väckelsen. Han lyckas med prestationen att konsekvent utelämna varje antydning om en andeutgjutelses speciella kännetecken; nödvändigheten av en radikal, personlig omvändelse och omskakande påminnelser om Jesu tillkommelse.

Författaren är naivt och svärmiskt be-
tagen av tungomålstalande biskopar och kyrkofurstar. Några välkända pingstprofil-
er får genom gamla profetior, vantolka-
de och missbrukade, ge legitimitet och trovärdighet åt den andedopsväckelse, vars främsta kännetecken tydligen är att förnya och rehabilitera äldre kyrkor och samfund - inklusive den katolska kyrkan.

Han är dessutom fast medarbetare i ett religiöst magasin, som verkligen inte gjort sig känt för några väckelseappeller om Jesu snara tillkommelse.

DEN 9 AUGUSTI, konstaterade tidning-
en Dagens VD och ansvarige utgivare Agne Furingsten i spalten "Signerat" med rubriken "Väckelsen och tidsandan":

Sedan den wesleyanska/metodistiska väckelsen i England under 1700-talet, har alla de tongivande väckelsevägarna som dragit fram över vårt land och världen som helhet varit präglade av:

Forts sid 30

Evangelium ger människovärde

Också denna sommar var missionsläkaren Doris Diaz med på vår sommarkonferens. I Dominikanska Republiken satsar hon hängivet all sin kraft för att hjälpa de mest utlämnade bland sitt folk till ande, kropp och själ. Hon berättade livfullt och med känsla om uppgiften, här i samtal med Berno Widén.

-Ni är alla arresterade för att ha försökt smuggla droger in i fängelset!

Anklagelsen mötte oss helt överraskande där vi stod mitt uppe i dagens arbete med att fastställa prognoser för de sjukdomar många får bära i de undermåliga fängelserna. Anklagelsen var allvarlig och blotta misstanken har för många inneburit år av lidanden i det dominikanska rättsmaskineriet.

Det är Doris Diaz som rapporterar i sommarkonferensens missionsmöte om en verklighet som för oss nordbor verkar så avlägsen. Orsaken till den oro bland syskonen som frivilligt ställt upp denna dag tillsammans med Doris för att ge medicinsk vård och sprida evang-

eliska skrifter i ett av landets mest fruktade fängelser, var en enkel kamera. En kamera syskonen brukar använda vid liknande tillfällen för dokumentation till bl.a. MR. Den här gången slutade dock allting väl och slutligen, efter flera timmars förhör och en makulerad filmrulle, kunde de lämna fängelset.

SITUATIONEN PÅ DE PLATSER som blivit en självklar arbetsplats för missionsläkaren har vid ett flertal tillfällen fått mottaga kritik från flera håll. Helt nyligen beskrevs den i en av landets största nyhetstidningar som kaotisk, där endast knappt 9% av fångarna lyckats få sina ärenden prövade i domstol. Detta innebär i sin tur

en överbefolkning där en yta avsedd för 700 personer härbärgerar fler än 2000 fångar. Tillgången till vatten och mat är undermålig vilket gör att sjukdomar p.g.a. näringsbrist och dålig hygien florerar ohämmat. Miljön provocerar också fram bråk som leder till att fångar både dör och blir sårade.

DORIS HAR EN av sina arbetsplatser i den stad där incidenten med kameran utspelade sig, den stad som fått sitt namn efter dess grundare Christoffer Columbus - *San Cristobal*. Där, på det statliga sjukhuset, möter hon dagligen patienter som inte har möjlighet att få någon annan vård. Det är ett "de fattigas sjukhus" där nödvändigt sjukhusmaterial och instrument ofta saknas. De som har ekonomisk möjlighet söker sig till privata sjukhus och kliniker. Arbetet är slitsamt och jag ber Doris berätta något om vad som motiverar henne att fortsätta kämpa för dem som av samhället anses vara utslagna, en andra klassens medborgare.

-Evangelium! förklarar hon kort. Vi har genom Jesus Kristus fått se vad varje människa är värd. Förut, då jag var katolik och bara religiös, tänkte jag mest på mig själv och såg min egen bekvämlighet och begränsning. Krafterna räckte sällan till mer än att avverka de timmar jag måste på sjukhuset. Nu, sedan jag fått möta Jesus till frälsning, är allt annorlunda. F.n. har jag tre olika arbeten och får mycket mera utträttat utan att bli utsliten. Det är en förnyelse att se hur patienter blir förvandlade. Där vi förut stod rädlösa inför ett hopplöst fall, ser vi idag hur Gud griper in och gör under.

VARJE VECKA samlas syskonen i Comunidad Maranata till husmöte. Antingen i centrala Santo Domingo, vid missionscentret där läkarmottagningen Maranata är belägen eller också i förorten "Las Palmas de Herrera". Då man kommer in i Las Palmas och fortsätter längs de trånga gatorna, når man så småningom fram till en dalgång där tusentals människor trängs i små skjul, uppställda tätt intill varandra. Man tar sig sakta neråt genom att gå sicksack mellan husen, ner mot själva centrum av dalen. Där, mitt i den absolut värsta slummen, finns syster Clotilde. För snart fem år sedan nåddes hon av Guds kallelse genom ett torgmöte Comunidad Maranata hade utanför hennes hem. Hon lät döpa sig och har sedan dess varit en trogen medarbetare i gemenskapen.

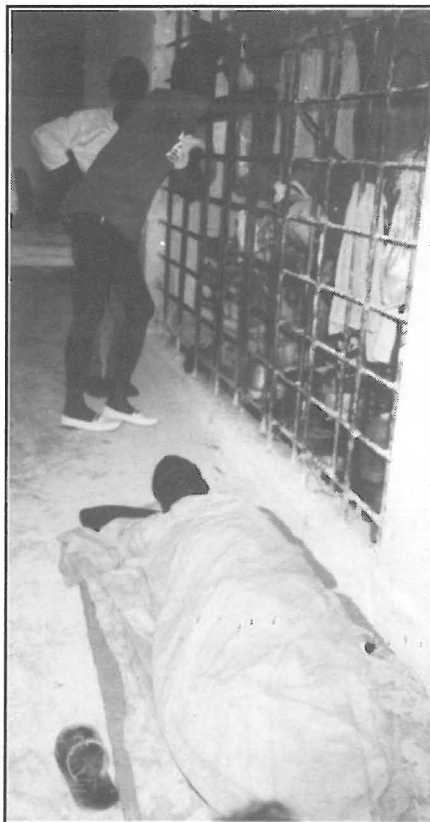
För ett år sedan var hennes hus i mycket dåligt skick. Varje gång det drog ett oväder förbi var hon tvungen att lämna hemmet, då risken för att vattnet skulle ta allt med sig var för stor. Mycket tack vare Maranatasyskon, MR:s läsare och Radio Maranatas lyssnare har vi nu med

jämförelsevis små medel kunnat hjälpa Clotilde att reparera och även bygga ut huset. Idag förbereds att utifrån hennes hem öppna ett center för evangelisation och läkarmottagning. Det är både ett tack-sägelse- och böneämne. Platsen är perfekt för att nå de mest behövande, de ingen annan egentligen bryr sig om.

MINST EN GÅNG i månaden planerar syskonen för utflykter till antingen något fängelse eller någon "Batey" - förläggning där mestadels haitier bor och arbetar med att bärga sockerskördarna. Det är krävande resor som ofta får göras i fullpackade bussar.

- Har vi möjlighet så betalar vi en taxi för att komma dit vi bestämt. Det är mycket mediciner och traktater som ska fraktas och det är tungt. Vid dessa resor är vi ett team då vi har möten, delar ut evangeliska skrifter och ger medicinsk vård. I och med att syskonen från Sverige är med och offrar behöver vi inte ta betalt för medicinerna. Därför väljer vi de områden där det är som fattigast.

Det händer ibland att de får hjälp från oväntat håll. Under ett av de senare fängelsebesöken fick de som gåva ta emot två lådor med dyrbar hjärtmedicin. Det var två karismatiska katoliker som såg och förundrade sig över insatserna i fängelset. De uttryckte sin glädje över att se ett arbete där hjälpen verkligen når fram. Doris berättar att de också fått tag på spanska biblar med både GT och NT till ett mycket lågt pris. Hon talar med entusiasm och trosvisshet inför det arbete som väntar då hon ska återvända

Att möta behoven i fängelserna kräver långt mera än materiella resurser...

till Dominikanska Republiken. Biblarna delas ut gratis till de som är läskunniga.

JAG FRÅGAR HENNE hur hon ser på framtiden, vad hon förväntar sig och vad hon har att förmedla vidare efter all den gedigna bibelundervisning hon fått, bl.a.

efter att ha deltagit i sommar-konferensen.

- Det som chockade mig mest var att se hur långt avfallet inom de fria församlingarna har gått. Att exempelvis munkar och nunnor får predika i en pingstförsamling. Jag har genom undervisningen lärt mig att utifrån bibelordet försvara mig mot de falska läror vi möter idag. Det är överraskande att se människor som tror sig tjäna Gud trots att de inte gör det.

Hon tänker tillbaks på sin egen tid som katolik, hur hon regelbundet gick till mäs-san, tände ljus och uppfyllde det kyrkan krävde av henne. Allt i tron att det skulle vara så.

- Vi måste förkunna den sanna läran och visa människorna vem Jesus Kristus egentligen är. Att det finns en väg ut, även ur det religiösa mörkret.

UNDER HELA SAMTALET bröt det igenom en ton. Inget missljud, utan en klar signal, som vittnar om att tiden att verka är kort, att Jesus kommer snart. I avskedsmötet talade Doris och påminde församlingen om att satsa på det som består. Gud vill att våra hjärtan ska vara brinnande.

"Allt kött är såsom gräs och all dess härlighet såsom gräsets blomster; gräset torkar bort, och blomstret faller av, men Herrens ord förbliver evinnerligen."

Till sist framförde Doris hälsningar från syskonen i Santo Domingo. Fortsätt att bedja och offra för missionen i Santo Domingo.

Aftontidninge El Nacional beskrev nyligen, förvånande friskpråkigt, situationen i landets största fängelse.

Sábado
12 de Julio
de 1997

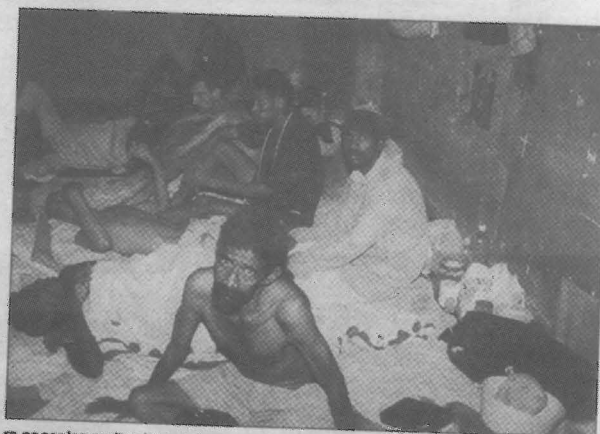
REPORTAJE

17

CÁRCELES RD

Se conoce fecha entrada, no de salida

De los casi 11.200 reclusos dominicanos sólo 1.260 tienen sentencias definitivas, pero algunos de ellos están en la cárcel pese a haber cumplido sus condenas porque carecen de dinero para pagar las multas impuestas por los tribunales

ra pagar las multas impuestas por los tribunales. El principal problema originado por la sobrepoblación es el hacinamiento de los reclusos.

bal, a 28 kilómetros al oeste de Santo Domingo.

"Mi hijo, Rafael, de 18 años, cayó preso por una riña, pero cuando llegó a la cárcel tuvo que sostener relaciones sexuales con el jefe de la celda para poder dormir en

Sommarkonferensens tema, som genom Arne Imsens undervisning blev något långt mera än ämne för seminarier, föredrag och bibelstudier, drabbade dem som var samlade på ett mycket närgånget sätt.

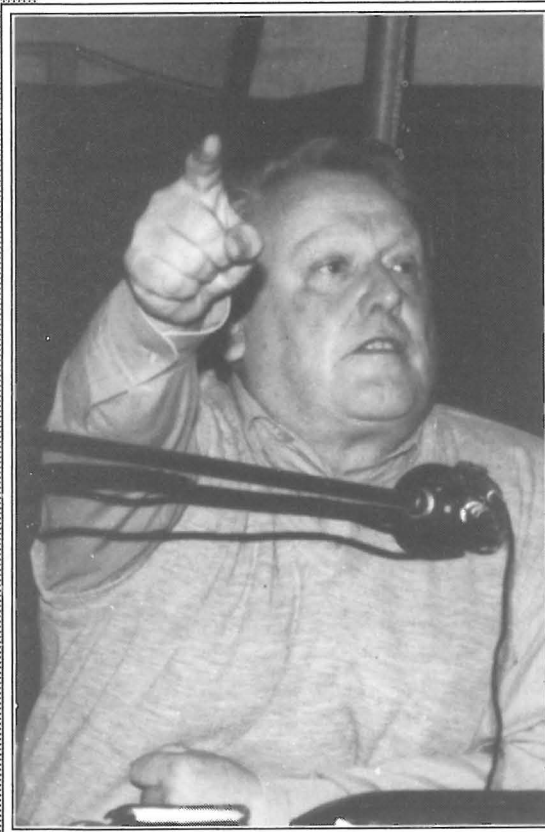
Efter några dagars grundlig undervisning utifrån mönsterbilden och med exempel ur vår vardagstillvaro, stod det klart för oss att vi behöver bryta oss loss från snärjande strukturer och vanor, träda upp emot för-ljungen och vilseledande förkunnelse, så att vi kan bevisa för människor i vår omgivning att Jesus lever!

Hela konferensveckans undervisning finns även på kassett.

(Förteckning s. 15)

De flesta har naturligtvis hört talas om katolicismen men vet ytterst litet om den. De känner till ett och annat om den katolska kyrkans dogmer och dess påvedöme. Den kunskapen har sin betydelse, men är definitivt inte det viktigaste.

Katolicitet är inte i första hand dogmer, utan en andemakt. Denna katolska ande gör att också de flesta protestanter är influerade så att de, utan att känna till det, har ett katolskt beteende, också i sitt gudstjänstliv. Var i Bibeln står det något om ordinerat prästerskap eller vigtkyrkor? Är det nödvändigt för Guds verks-

niskor beder om i sina gudstjänster; det som blivit ett mönster i hela deras gudsbild - andeutgjutelse över allt kött exempelvis - allt detta är Gud mera angelägen om att ge än vad de förmår att uttrycka i sina böner.

Varför är då verksamheten så trög och tung? Enorma insatser sätts in i väldiga projekt. Är det fel på teologin, organisationen, systemet eller personerna? Varför blir det så ynkliga resultat? Kan det till och med vara på det sättet att människor över huvud taget inte är intresserade av religiösa frågor? Finns det ingen längtan, finns ingen önskan om någon upplevelse som har med försoning och förlåtelse att göra?

Jag tror att människor har ett oerhört behov av orientering när det gäller frågor om frälsning, liv och evighet. Man kan inte befria sig från dem. Fastän vi har tekniska resurser som aldrig tidigare: TV, radio, medier, vi saknar knappt något då det gäller kommunikation. Församlingarna har också ekonomiska resurser, inte minst därför att till och med staten

ARNE IMSEN undervisar

har sagt sig vara beredd att ge ganska stora bidrag. Ändå måste vi säga att resultatet är fruktansvärt magert. Det är alltså något grundfel. Finns det hos Gud? Hos oss? Eller finns det i världen?

Låt oss bli riktigt ärliga och några sekunder fundera över detta. Hur skulle kristenheten och den kristna församlingen se ut om alla kristna vore lika brinnande som jag? Lika andesmorda och visionära som jag? Lika offervilliga och disciplinerade som jag? Hur skulle Guds verk då se ut? Det vi kan konstatera och registrera med våra sinnen speglar vår egen slapphet, ljumhet, likgiltighet och tröghet. Vad är det som har påverkat oss? Det kan inte vara Guds Ord. Det kan inte heller vara någon annans fel, utan jag måste söka orsaken i mig själv.

framgång att det finns ordinerat prästerskap, eller en organisation som kallas kyrka eller menighet? Det vi betraktar som självklarheter och absolut nödvändigt för att över huvud taget bedriva verksamhet är inte ens nämnt i Skriften. Varifrån har vi då fått det?

Vad beror det på att vad väckelsefolkets pionjärgeneration förkunnade är bortglömt? Ändå finns det skrifter, som ger enkla och klara besked om vägen. De markerar klart och tydligt vad som skiljer nytestamentlig omvändelse- och frälsningsförkunnelse från den kyrkligt sakramentalistiska. Men sådant tas inte upp idag. De flesta märker inte heller att församlingarna är anfrätta av evolutionism och sakramentalism.

I Sverige finns nästan ett hundra tusen pingstvännar. Dessutom finns ytterligare skaror av andedöpta människor. Jag är övertygad om att allt som dessa män-

Om Herren Jesus Kristus fick bryta sig igenom vår vall av tröghet och likgiltighet; och gripa tag i oss skalmänniskor och göra oss till kärnmänniskor; besegra slöheten, ljumheten, likgiltigheten, självupptagenhetens skulle det inte saknas brinnande evangelister. Anden är utgjuten, den är redan verksam. Frågan om vi tar emot den bestäms inte av någonting annat än vår överlåtelse åt

Herren Jesus Kristus.

Överlåtelse är inte detsamma som att engagera sig i kursverksamhet, gå med i en kör eller satsa på filantropi, social hjälpverksamhet eller diakonalt arbete. På grund av de missförhållanden vi själva är orsak till får människorna en fullständigt förvrängd och förfälskad bild av Herren Jesus Kristus.

Gud vill väckelse och andeutgjutelse. Men kristenheten har inte tid. Vad är orsaken till att bönemötena och bibelstudierna avfolkas?

Det är nästan en sensation med ett vanligt väckelsemöte i vår tids kristenhet. Varför har man övergivit det som varit det typiska, kännetecknande och en absolut nödvändighet för andligt liv, expansion och tillväxt?

Man menar sig ha hittat någonting effektivare och bättre att engagera ungdomarna i. Det är bra med talanger och musiker till instrument och sång. Men det absolut främsta idealet är inte att många kan traktera instrumenten, men att var

Såsom människorna levde på den tiden - de åt och drack, osv. Det kan väl inte vara något fel att människor äter och dricker? De byggde och planterade. Här beskrivs allt vad människor tillägnade sig, och vad de underlät. De underlät att lova och prisa Gud såsom Gud. De upphöjde det som de själva hade skapat till Gud, ja, värre än så; människorna gjorde sig själva till Gud.

Många dukar under för sin egen fåfänglighet. Man bekämpar nazism och kommunism, och tycker sig stå för en god sak. Vi tror oss vara ideologiskt medvetna, och upptäcker inte att vi är ockuperade och besatta av en makt, som är mycket värre än både nazism, kommunism och kapitalism; nämligen materialismen.

Den religiösa materialismen är vidrig. Det är *katoliciteten*. Den har sina dekorationer och symboler, sin gudsbild, sina löften och erbjudanden. Den vill sälja frid, glädje och salighet.

Om en väckelse ska kunna bryta fram, måste det träda fram människor som blir rösten av Honom som ropar, och bere-

Om inte evighetsdimensionen får prägla livet så saknar vi förmåga och kraft att övertyga eller tillrättalägga, intellektuellt eller religiöst.

Det blir alltmera modernt att ha dialog. Jag undrar ibland om det är fråga om att etablera dialog med självaste Satan, som förskapar sig till en ljusets ängel och uppträder som apostel. Vad är orsaken till att en så utombiblisk och hednisk företeelse som exempelvis New Age kan fylla människor totalt?

Egentligen är det ingenting nytt. Hednavärldens gamla gudar kommer igen i ny förklädnad. Parallellt med detta ser vi också att kristenheten är helt vanmäktig och tafatt - eller paralyserad och förtrolad.

Vi borde resa oss upp och profetera emot detta och med myndighet förklara vad det egentligen är. Inte ha dialog, men profetera. Inte tala om vad religionen har för synpunkter eller vad seminarierna har kommit fram till genom forskning och annat i den stilen. Vi måste ropa: Så säger Herren!

Katolicismen

- ändetidens fördärvbringande världsvälde

och en *blir* instrument för den helige Ande.

Målet för församlingen måste vara att nå fram till det som Skriften kallar *en full förståndsvishets hela rike*. Bibeln talar om mänsklig visdom och Andens. Den mänskliga visdomen har sina metoder och erbjuder rika möjligheter, men den gör oss inte till andliga människor; gudsmänniskor. Den kan inte fostra fram evangelister, herdar och lärare.

Jag vill inte undervärdera den intellektuella kunskap, som man förvärvar genom studier, men den kvalificerar definitivt inte någon för uppgifterna i Guds rike. För det måste man bli brinnande i anden.

Det stora problemet i vår tid är inte vad de kristna gör utan vad de underlåter att göra.

Detta är klart och tydligt illustrerat i Jesu undervisning. De som underlät att ta med sig tillräckligt med olja. Underlåtenhet. Jag var sjuk och i fångelse, men ni besökte mig icke. Underlåtenhet. Dessutom, då det gäller livsstil och form, så är inte det illegala och förbjudna svåraste problemen, utan det tillåtna som vi missbrukar. Jesus har sagt klart och tydligt så att inte kan missförstås:

der väg för Herren. Det behövs ökenmänniskor som avskilt sig och predikar trovärdigt, utan motsägelse mellan det inre livet och den yttre framtoningen.

Studera ökenprofetens diet, hans klädsel, hans skor, hans uppträdande. Hans uppenbarelse är ingenting som kittlar fåfängan, men han står där, avklädd och iklädd, fåordig, men med Guds Ord. Han är ingen artist, erbjuder ingen religiös cirkus.

Det saknas i vår tid en röst som förtar kraften av alla andra röster och budskap, en som bryter igenom sorlet, stömet, stojet och leken. Herren kallar oss att bli redskap för Honom. Då måste vi göra sällskap med profeten ut i avskildhet. Där skolas vi för uppdraget. Inget seminarium kan ersätta Andens universitet, dit Herren sänder sina tjänare. Han gör det nu som han gjort i alla tider för att de skall bli redskap; rösten av en som ropar rakt in i tiden utan att spekulera i effekter.

Här tids kristna söker allt annat än det som är livsviktigt. Det kan vara ting man upplever nödvändiga, men de är inte livsviktiga då de inte handlar om liv eller död, himmel eller helvete.

Det finns en plats, en skola, en pedagog som kan hjälpa oss fram till denna tjänst. Undervisningssalen heter fortfarande Övre Salen. Och universitetet heter Andens universitet. Vapnet som erbjuds är Andens svärd, Guds Ord.

I Jer. 48:10 heter det: *"Förbannad vare den som försumligt utför Herrens verk, förbannad vare den som dröjer att bloda sitt svärd."* Vilket språk! Vem är detta adresserat till? Och vem är det som talar? Det är ju förfärliga ord. Ungefär som ordet i 1 Kor. 16:22 *"Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad"*

Sammanhanget i Jer. 48 handlar om Moab. Israel skulle rikta sitt svärd mot sina kusiner. Vad var det för speciellt med Moab? Det visar sig att fienderna var väldigt nära. De utövade inte bara sitt inflytande, utan berövade också Guds folk intagna territorier. De ifrågasatte Israels identitet, berövade dem deras integritet och tog precis allt det som hade betydelse och värde för dem som folk.

I Ps. 137 möter vi uttrycket: *"Vid Babels floder sutto vi och gråto, när vi tänkte på Sion. I pilträden som där voro hängde vi upp våra harpor. Ty de som höllo oss fångna bådo oss där att sjunga, och våra*

Forts sid 26

Fr v Österrikes president tillsammans med kardinalen i Graz och metropoliten från Wien i samförstånd.

VÄRLDSKYRKAN tar form

Den stora ekumeniska konferensen i Graz för ett par månader sedan fick anmärkningsvärt litet uppmärksamhet i vårt lands religiösa press.

Dess främsta uppgift angavs vara att främja försoning mellan kyrkor och religioner.

MR var på plats för att skaffa information, och kommer av det digra materialet att informera våra läsare. Ett profetiskt skeende!

STINA FRIDOLFSSON

Konferensen var den andra i sitt slag - den första gick av stapeln i Basel 1989. Den har omsorgsfullt planerats ända sedan dess. Att den förlades i Graz berodde dels på att man ville att det skulle geografiskt vara nära för deltagare från det forna öst-blocket att delta, och att det skulle vara en ort som historiskt hade en ekumenisk tradition. Vilket man menade Graz hade.

I konferensen deltog sjuhundra delegater som skulle arbeta fram slutdokument att presentera för alla engagerade samfund och församlingar runt om i Europa. Därav 350 romerska katoliker - eftersom de onekligen är mest representerade i Europa. Dessutom deltog olika ortodoxa grupper - grekiska, baltiska, syrisk, ryska, armeniska. Och så olika

protestantiska representanter. Till och med EU hade representanter där, och från länder anslutna till EU fick deltagare bidrag att täcka resekostnaderna. Det framkom under veckans olika sessioner, plenum och presskonferenser att kyrkan måste komma i en ställning så att den kan fungera som EU:s själ.

Redan i första presskonferensen angavs programmet och inriktningen av veckans nyckelpersoner, kardinaler och generalsekreterare.

Kardinal Miloslav Vlk:

- Här gäller det att demonstrera ekumenisk gemenskap. Det finns stor förväntan att något nytt kan ske här. En ekumenisk lydnad måste komma till uttryck i hela vår livsföring, i hela folket. Vi förväntar här i Graz erfarenhet av *communio*. Vår Herre lärde oss i sin översteprästliga förbön att vi måste främst leva ut i kärlek. Jag talar i treenighetens namn att vi i *lydnad för ekumeniken* måste fortsätta vårt samarbete. Inte bara acceptera och tolerera varandra, men gå djupare i kärlek till varandra och övervinna vår fruktan för dialog.

Ja, så sa kardinalen, och upprepade flera gånger vikten av *lydnad för ekumeniken*. Det var en omisskänlig ton av hot i hans tal. På en fråga med begäran om förtydligande från en journalist, sa kardinalen att vi inte ska fördjupa oss i dispy-

ter. Det viktiga är att komma till *lydnad*, att leva i och genom varandra som kristna. Och på den brännande frågan om proselytism, försöker kardinalen med den föga övertygande försäkran att någon proselytism inte ska äga rum; katolska kyrkan kommer inte att försöka vinna över de ortodoxa till katolska kyrkan.

I denna ekumeniska konferens under banéret "Försoning" var det redan i initialskedet uppenbart att det inte var så väldigt mycket bevänt med enheten, eftersom biskopen från Konstantinopel i sista stund inställt sin annonserade medverkan. På journalisternas pockande frågor om varför, svarade panelen rörande enigt att man inte visste hans motiv, men det smärtade djupt att han inte kom...

- Det behövs en andlig dimension för att bygga upp det nya Europa, förklarade presspanelen med fortsatt rörande enighet.

- Vi måste söka Europas själ. Det räcker inte med bara politisk och ekonomisk gemenskap. Vi förbereder nu grunden för en europeisk union, och för att bygga upp Europa är de kristnas medverkan den allra viktigaste.

Generalsekreterare för CEC (Conference of European Churches), *Jean Fischer* påpekade att det behövs en "pan-europeisk" organisation mellan kyrkorna.

- Vi samtalar här på vår ekumeniska konferens inte på politisk nivå eller utifrån denominationer; det handlar inte om att "tillhöra" någon speciell kyrka, utan att genom samtal grundlägga en gemenskap i Europa.

Initiativet hos katolikerna

Det första offentliga mötet hölls måndag kväll på Frihetsplatsen. Någon spelade trumpet, och med mässande röst ledde mötesledaren sången som inte ville komma loss till riktig allsång. "Kyrie eleison" - Lovad vare Herren. Det märktes tydligt att katolikerna hade initiativet. Sångval, tal, liturgisk växelläsning och musik.

Blåsörkestrar, prelater och presidenter talade och frotterade sig med varandra i vänskapliga hälsningar, som tolkades t.o.m. till dövspråk. Man talade om enhet; att den enande kyrkan måste vara själen i EU. Alla tal var noga utmejslade i förväg. Till och med små korta "vittnesbörd" från dem som representerar förtryckta minoriteter (en same från Norge och en flicka som var uppvuxen i Baskien, ETA-miljö) var utskrivna och delades ut till pressen i förväg. Inte en till-

stymmelse av frigörande evangelium på "Frihetsplatsen".

Den övervägande katolska publiken var naturligtvis van vid att gå på tillställningar den inte förstod sig på. Mässor, riter och ceremonier. Den flertusenhövdade publiken försökte läsa med i ritualerna som fanns tryckta i den lilla kombinerade hand-, mäss- och programboken varje deltagare i konferensen fått. Fridshälsning till höger och vänster. Plötsligt togs - för första gången spontant - upp en kör av en grupp utstyrda präster och munkar: "Dona nobis pacem..." Giv oss frid. Snart tonade det stilla mässandet över hela torget.

Efter inledningsmötet rörde sig grupper av människor runt i det stora torget och längs de anrika, gamla gränderna, med de historiska byggnaderna. Vi, enkla oprofessionella aktivister från Sverige, väpnade med traktater, stod utposterade på en strategisk gata, som många tog när de lämnade mötet. Traktaten med namnet "Jesus" lyste befriande i handen på var och en som tog emot.

Grupper av nunnor, präster, munkar och "civila" konferensdeltagare satt på små gatuserveringar i den ljumma kvällsbisen och pratade, skrattade, ja, till och med sjöng. Uppför gatan kom, nästan

dansande, några svartrockar och sjöng uppsluppet. Deras uppträdande gav intryck av segerviss glädje och säkerhet. Helt klart hade katolikerna från första stund det totala greppet över "den ekumeniska processen". Här i Graz skulle delegater och deltagare som kommit hit "lyda" de omisskännliga katolska signalerna för att få räknas in bland de stora och mäktiga, den etablerade, accepterade världskyrkan som har sitt säte i Rom.

Proselytism

Andra dagens presskonferens kom frågan om proselytism upp. *Karekin I*, biskopen från Armenien förklarade framt att vi inte bör lägga för stor vikt vid historien. Historien är en del av vårt liv, och de kristna har alltid plockat bitar ur bibeln och skapat en religion. Men kristendom är LIVET som utvecklats ur bibeln.

- Min kristendom har jag inte fått från "boken", utan från min farmor som levde ut kristendomen, förklarade metropoliten. Vi får inte vara bundna av Europa, Afrika och Amerika. Vi måste se till den levande kristendomen. Det gäller att utveckla en ny teologi och ur varje religion hämta det den universella kyrkan behöver. Ekumeniken är inte människans skapelse, utan Guds, och vi är hans tjänare!

- I det ekumeniska arbetet finns mycket missförstånd och brist på kunskap. Vi har ekumeniska möten och böner tillsammans, men vi har ännu inte kunnat fira nattvard tillsammans. Varför är ekumenikerna i väst så intresserade av ekonomi? Och vad har ekumeniken med kommunismen att göra? Vi lever ju på en gemensam grund!

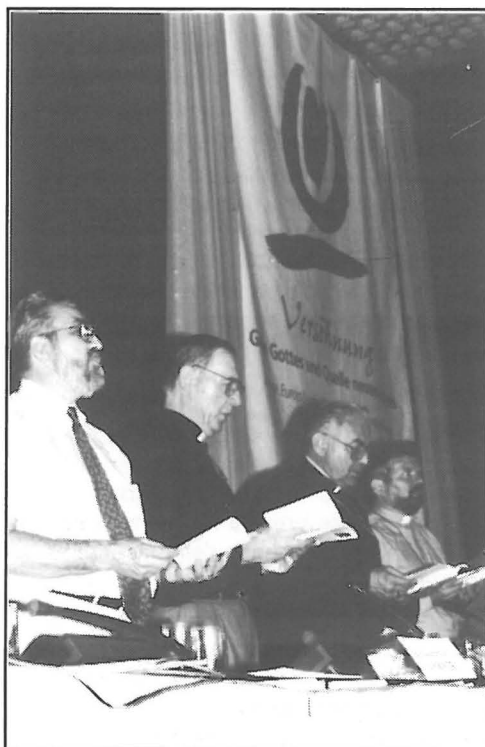
- Kyrkorna har ingen definierad syn på proselytism. Att byta kyrka är inte att bli kristen. Jesus sa inte i missionsbefallningen att vi skulle söka rätt på kristna av olika modeller och göra dem till vår typ av kristna. Det får inte bli en konkurrens om själar för att få starkare kyrka. Det finns så mycket att göra för oss ändå; predika det glada budskapet, undervisa, osv.

I utställningshallen - Agora - fanns bland mycket annat ett ljus i form av en jordglob, mycket välformat. Med detta ville man väcka människor över miljöförstörelsens konsekvenser, och att vi måste vårda vår jord. Jag lyfte ett klot och uttryckte min syn på dess åskådlighet, eftersom jorden verkligen kommer att brännas upp.

-Det hoppas jag verkligen inte, utbrast kvinnan som vakade över standet bestört.

-Jo, det lär Guds Ord. Men Jesus kommer igen snart för att hämta dem som tror på honom!

Forts sid 28

Framför banéret med den ekumeniska konferensens emblem och tema om försoning, mässor här fr v. Jean Fischer, generalsekr för CEC, Dean John Arnold, Kardinal Miloslav Vlk och Aldo Giordano, generalsekreterare för CCEE. Tunga namn i världsekumeniken...

Vår broder från Tanzania har berikat församlingen under hela våren och sommaren. Han uttryckte också själv sin tacksamhet för gemenskapen:

- Jag är mycket välsignad att vara här. Jag känner mig hemma, därför att vi är ett i Guds Ande. Jag har aldrig känt mig som främling eftersom vi tror på samma Frälsare. Min bön till Gud är att han sänder någon av er till Tanzania att vara tillsammans med oss som jag har fått vara här med er. Vad Gud gör i Sverige, gör han också i Tanzania. Här presenterar MR en av hans predikningar.

Behaga Gud eller människor?

NIXON ISSANGYA

Jag vill läsa ett Guds Ord från Gal. 1:6-10:

"Det förundrar mig, att I så hastigt avfallet från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. Likväl är detta icke något annat "evangelium"; det är allenst så, att några finnas som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium. Men om någon, vore det ock vi själva eller en ängel från himmeln, förkunnar evangelium i strid med vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad. Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag nu åter: Om någon förkunnar evangelium för eder i strid mot vad i haven undfått, så vare han förbannad. Är det då människor, som jag söker vinna för mig, eller är det Gud? Står jag verkligen efter att "vara människor till behag"? Nej, om jag ännu ville vara människor till behag, så vore jag icke en Kristi tjänare."

Paulus ställer en fråga: "Är det då människor jag söker vinna, eller är det Gud? Söker jag vara människor till behag?" Det är detta vi ständigt frågar oss själva i Tanzania när vi predikar evangelium. Vad människor förväntar sig från oss är att vi ska behaga dem. Den frestelsen finns i hela världen.

När du är frälst och fylld av helig Ande går du ut och predikar evangelium. Det första du får känna från människorna är att de vill att du ska lyssna på dem och glömma bort Gud. De vill att du ska inte behaga Gud, utan dem. Men Paulus ställer frågan: "Vem ska jag behaga? Gud eller människor?" Han säger att om jag skulle söka behaga människor, skulle jag inte längre vara Kristi tjänare. Om jag vill vara Kristi tjänare, så behöver jag inte behaga människor, utan måste predika för dem. Därför ber vi ständigt till Gud att han ska hjälpa oss predika för människorna utan att försöka behaga dem, men för att behaga Gud.

Ibland tror vi att man kan behaga både Gud och människor. Det är omöjligt. Den som försöker det kommer att efterhand gå in för att behaga människor. Men Gud vill att vi ska vara som Paulus säger i den text vi läst, Kristi tjänare och endast behaga Honom. Predika evangelium utan att bry oss om vad människor tycker.

Om jag vill behaga människor, kommer jag att försöka göra det som är omöjligt. Även om jag försöker, så kan jag inte behaga människor. Människor förändras hela tiden. Religion förändras hela tiden.

Om jag följer en grupp som säger att jag ska göra en sak då tycker jag att jag kan behaga dem. Men det är bara en liten grupp. Så kommer en annan grupp och säger: "Det där är inte rätt! Kom och behaga oss istället!" Så försöker jag behaga den gruppen. Så kommer ytterligare en grupp och säger: "Det där är fel! Kom och behaga oss istället!"

Det är omöjligt att behaga människor! Men vi kan behaga Gud, för det han säger, förändras aldrig. Hans ord är det samma. Vi gör bäst i att behaga Gud.

Evangelium åtskiljer

I Tanzania går vi för det mesta ut i byarna och predikar. Av landets 28 miljoner invånare bor omkring 25 miljoner ute i byarna. Människorna har blivit mycket förbisedda där. Ingen har gått ut till dem och predikat evangelium. Det är inte så lätt att komma dit för det finns inga bra vägar i vårt land. Det finns olika stammar i byarna, och kulturen skiljer. Men alla talar swahili, så för oss tanzanier är det mycket lätt att resa mellan byarna. Vi är födda där, och det är ju vårt sätt att leva. När människorna ser oss, så ser de oss precis som vilken som helst av dem. Men när vi predikar evangelium, då märker de skillnaden. Då måste de välja. En del tror och andra går emot oss. Det räknar vi med.

När man predikar det sanna evangeliet, kan ingen stå mitt emellan. Därför att det sanna budskapet kommer att åtskilja människorna. Och det är Guds vilja. Evangelium skiljer troende från icke troende.

Paulus säger här, att när de predikade i Galatien, så kom några och predikade ett annat evangelium, detta andra evangelium presenteras för att behaga människor, försöka få människor att stå någonstans mitt emellan. Man vet egentligen inte om de är troende eller icke troende. I hela världen är det precis på samma sätt. De som predikar försöker ställa sig emellan människorna och Gud och lära dem att behaga både människor och Gud. Men det sanna evangeliet åtskiljer människorna i två grupper: Troende och icke troende. Kristna och icke kristna.

Det finns människor som talar ett mycket underligt språk. De säger: När du är kristen måste du också acceptera andra kristna som inte tror som du. Det är svårt att förstå det där. Det är ungefär som om man skulle säga: När du är svensk, då måste du acceptera dem som inte är så svenska som du.

Jag är tanzanier och afrikan. När jag ser en annan afrikan i Stockholm, så vet jag att han är från Afrika. När jag möter någon från England, så vet jag att han är från England. Men för Gud är vi alla människor. Jag blir inte förvirrad över att en är afrikan och en är svensk. När vi är i Kris-

tus, så är vi ett. Den som inte är i Kristus, är inte ett med oss som är födda på nytt.

"Andra kristna"

Inför Guds ögon finns bara två grupper. Men människor talar som om det finnes mer än två. I Tanzania frågade mig en predikant från ett samfund: "Varför accepterar du inte andra kristna?" Det är något jag inte förstår. Vilka är "andra kristna"? Var är de? Och varför är de där? Så jag frågade honom: "Vilka är de? Var är de? Och varför är de där? Varför ska jag acceptera dem?" Han bara skrattade och gick. När vi tror på samma evangelium, försöker vi inte acceptera varandra. Vi är redan en familj.

Jag har tre döttrar. Jag försöker inte acceptera dem. Jag försöker inte acceptera min fru. Vi är en familj. Vi är ett i Kristus. Dessa som inte är i Kristus, de som inte tror på ett sant evangelium - har vi ingenting med att göra. Gud kommer aldrig att fråga: Varför accepterar du inte dem? Därför att Gud väntar på att de ska acceptera honom. Och när de accepterar Gud, då är vi ett.

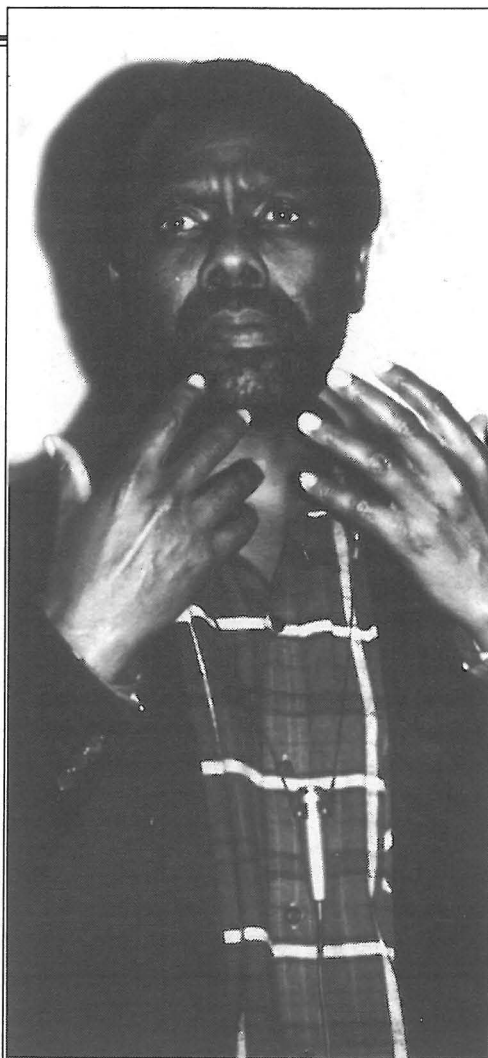
På det där sättet försöker satan förvirra oss. Satan lär människor att ha ett kristet språk. Jag kan studera svenska och kanske bli ganska skicklig i att tala svenska, men jag kommer fortfarande att vara afrikan. Att tala samma språk innebär inte att man är av samma folk. För att vara en av dem, måste du vara född av folket.

Som kristna måste vi bli födda på nytt. Det är detta som gör oss till ett. En del försöker tala andra människors språk. Men man hör att något saknas. Det hörs på accenten. Det är något fel. Det finns människor som inte vill födas på nytt. De vill inte tro på evangelium. De vill bara lära sig det kristna språket. Men vi märker skillnaden. Det är inte korrekt. Vi kan se frukten. Som Paulus säger, när vi tar emot evangelium, behöver vi inget annat evangelium.

När vi läser i historien om många länder och många samfund, så talas för det mesta om de väckelser i historien. Och oftast är det inte nu som det var under väckelsetiden. Jag läste en bok för några år sedan om väckelsen i Skandinavien på 50-talet. När man läste den boken, kände man en längtan att vara i Stockholm. Men det var 1950. Ofta är historien väldigt bra. Väckelsen börjar med det sanna evangeliet, men sedan tar människorna emot ett annat evangelium. Det var därför Paulus varnade galaterna för ett annat evangelium.

Ingen religion

I Tanzania är vi uppmärksamma på detta. När vi går och predikar i de muslimska områdena, så försöker vi inte behaga

Nixon betonar ständigt vikten av att kompromisslöst predika "allt Guds rådslut"

muslimerna. Vi vet att muslimerna behöver evangelium. Vi vet att de ha sin religion. De har inte Kristus i sitt liv. Så vi predikar evangelium för dem. Många gånger har jag hört i de traditionella kyrkorna i Tanzania om hur svårt det är att predika i muslimska områden, så oftast blir muslimerna lämnade utan evangelium. De vill ju inte byta från en religion till en annan.

1974 gick vi till ett muslimskt område. Vi var tolv stycken. Vi gick omkring 15 kilometer till en by dit vi inte var inbjudna. Det var ett väldigt oländigt byområde, men en av de troende kom från detta område. På väg dit, samlades vi under ett träd och bad. Vi bad Gud att leda oss var vi skulle börja predika, för vi var ju inte annonserade och vi visste inte hur vi skulle börja. Vi kom till det första hemmet. Vi visste inte alls vad det var för hem, men fick reda på att det var ett muslimskt hem, och mannen var häxdoktor. Vi frågade om vi fick ha ett möte utanför hemmet. Då frågade han: Vilka är ni? Vi svarade: Vi är kristna! Då sa han: Nej, jag vill inte ha någon kristen religion här! Men då sa vi: Vi har ingen religion, vi är kristna, och tror inte på någon kristen religion. Det tyckte han lät väldigt intressant: Så ni har ingen religion? OK, då får ni ha mötet här utan-

för. Det här vill jag se! Han ville veta vilka de var som inte trodde på någon kristen religion.

Vi gick runt i byn och inbjöd människor att samlas utanför hans hem den kvällen. Det kom omkring trettio personer. Alla var muslimer. Vi sjöng och vittnade, och de lyssnade. Vi predikade, och de lyssnade. Mannen satt inne i sitt hem, men hade dörren öppen så att han såg vad vi gjorde. När vi slutade predika, sa vi: Den som vill tro på Jesus, kan lyfta sin hand. Ingen lyfte handen.

Vi visste att de flesta av dem trodde på häxkonst. De flesta var besatta av demoner. Därför frågade vi: Vem vill bli befriad från onda andar? Då lyfte alla sina händer. Vi talade om för dem att vi inte tror på religion: vi tror på en levande Frälsare, och han vill befria er. Så sa vi: Vi vill inte spela något spel. Gå hem och hämta alla era amuletter etc. som ni har hemma. Vi ville att de skulle välja.

Ungefär hälften av dem gick hem och hämtade sina magiska föremål, häxkonst, amuletter. De övriga ville inte göra det. Vi samlade allt de kom med framför dem och satte eld på det. Sedan bad vi för dem som lämnat ifrån sig häxkonsten. De flesta som var besatta skakade, demonerna lämnade dem och de blev fria. De andra människorna såg allt detta. En av dem var frun till häxdoktorn. Hon sprang in i huset och hämtade sina amuletter när hon såg vad Jesus gjorde. Vi bad för muslimerna, mer än tio personer blev befriade den kvällen.

När vi slutat bedja, frågade de var vi samlades till gudstjänst. Innan vi hann säga något, frågade de alltså hur de skulle kunna komma, för de hade upplevt Jesus. Där gundades den första församlingen i det muslimska området.

När vi går till katolska områden försöker vi inte behaga katolikerna. Vi predikar det sanna evangeliet. Det är bara Jesus som kan frälsa, ingen annan. När vi går in i lutherska områden, försöker vi inte heller behaga dem, utan predikar evangelium. Vi kallar dem inte "andra kristna", utan predikar för dem att de måste bli födda på nytt, och ser sedan vilka som kommer till tro på Jesus.

Gud använder dem som kommer till tro på evangelium för att alla ska inse att det finns bara en vi ska behaga, och det är Gud. Det är väldigt viktigt att behaga Gud, och fortsätta tro på det ursprungliga evangelium som du kom till tro på. För det finns så många människo-tillverkade evangelier, men endast Kristi evangelium är det sanna evangeliet.

När vi ser vad Gud gör i vårt land, ger vi honom all ära. Och vi tänker på att den enda vi ska behaga, är Gud. På det sättet kan vi fortsätta predika det sanna evangeliet för människorna.

Foto: Samuel Hafsa

Rullstolsbundna Siri, 82 år:

En Herrens tjänarinna

ULLA NÄSHOLM _____

Siri Lundin, Göteborg, var för första gången med i Maranatafolkets sommarkonferens i Stockholm. Hon strålade av glädje och fann knappt ord att uttrycka sin glädje och tacksamhet över vad hon upplevt i konferensen.

Siri, 82 har tjänat Gud i hela sitt liv. Och gör det fortfarande för, som hon påpekar, "Gud pensionerar aldrig någon. Så länge han kan använda mig vill jag leva", säger hon. Genom Guds ledning har hon fått hjälpa människor eller föra dem till medvetet liv i Gud. Gud behöver ju vittnen överallt och i alla sammanhang och Siris arbetsfält är nu det servicehus utanför Göteborg där hon bor.

Det var genom att prenumerera på "månadens kassett" från Bällsta som Siri kom i kontakt med syskon från Maranataförsamlingen. Hon fann sig väl tillrätta bland dessa vänner och kände igen tonen från förr. Hon säger själv:

-Jag hade ju bott i Amerika i 19 år och det var då Maranata bröt fram i Sverige. Jag hörde talas om det, men hade ju inte tillfälle att själv se och vara med.

-Det kändes som jag missat något och jag frågade många svenskar om Maranata, men fick inte något riktigt svar. Jag var väldigt nyfiken och ville verkligen veta vad det var.

Det dröjde till för några år sedan då Siri kom på sitt första maranatomöte. Det var i Göteborg då Arne Imsen predikade. Sedan har Siri hållit kontakt och även besökt maranatasyskonen på Bällsta och i år var det första gången hon var med på sommarkonferensen.

Det var några detaljer som skulle ordnas för att göra det möjligt att resa, men det ordnades. Siri måste nämligen ha någon med sig för att kunna åka. Hon sitter i rullstol sedan sju år tillbaka och hennes hälsa är mycket vacklande med täta besök på sjukhus. Om det säger Siri inte mycket och när hon planerar var det som om varken sjukdom eller andra hinder fanns.

Lite sörjer hon över att hon inte kan sy längre. Infektioner i händerna gör det nu omöjligt att syssla med handarbete och sömnad. En stor portion kreativitet har under många år fått utlopp genom denna form av skapande. Tavor i hemmet och kläder med personligt snitt vittnar fortfarande om detta.

Frälsning

Siri kommer från ett troende hem och hennes far var predikant. Det var han som lärde henne att Gud inte pensionerar någon och han levde som han lärde. Han predikade till sista dagen han levde.

När Siri var 14 år blev hon frälst. Ett år senare upplevde hon ett under då Gud helade henne. Hon säger:

-Jag hade varit sjuk länge och orkade inte vara uppe utan låg till sängs hela tiden. Under sex veckor hade jag hög feber och doktorn konstaterade att det var njurarna som inte var bra.

-Så bad man till Gud för mig och jag blev omedelbart frisk. Febern var borta följande dag och jag kände hur krafterna hade återvänt.

-Men mamma var orolig för mig och bad mig att ta det lugnt en tid framåt. Och genom det lärde jag mig att spela gitarr, säger hon med ett leende och förklarar att hon ville använda tiden till något nyttigt och därför började hon att spela gitarr. Mamman undervisade henne och så gick tiden framåt och Siri tilläts så småningom leva mindre stillsamt.

Att kunna spela gitarr har hon ju haft stor nytta av senare i livet. Under några år var hon evangelist och senare blev hon pastorsfru. En viktig uppgift var att ha hand om sången men också att alltid ha ett öppet hem där alla var välkomna och kände sig hemma.

I nitton år bodde Siri tillsammans med sin man Edvin och en dotter i USA. De arbetade i något som liknade "Räddningsmissionen", som finns i Sverige. I detta arbete fick de vara med och hjälpa många människor. Visst trivdes de bra där, men ändå längtade Siri hem till Sverige där hon hade sina syskon.

-Gud pensionerar inte någon, säger Siri och berättar om människor hon mött och fått bedja för.

Siri och Edvin återvände till Sverige sedan Edvin pensionerats och de flyttade då till Göteborg. Siris man dog för en del år sedan och Siri blev ensam. Dottern var kvar i USA, så Siri har barn, barnbarn och barnbarnsbarn där. För ett par år sedan åkte hon faktiskt dit på besök och stannade då i tre månader.

Det borde vara lite svårt att göra en sådan resa när man är beroende av hjälp. Men det var inga problem. "Du förstår, man får så mycket hjälp, så det är inget att oroa sig för. Och allt gick bra."

Med tro på Gud och hans hjälp är det inget som verkar svårt. Att det tar några timmar att göra sig i ordning på morgonen är inget anmärkningsvärt. Hon vill gärna klara sig själv och ser svårighe-

terna som utmaningar. Med det vita håret kammat och hållet på plats av en svart rosett, en lysande röd klänning som hon själv sytt medan hon fortfarande kunde använda händerna, och svarta pumps är hon sedan redo att möta den nya dagen. De sociala myndigheterna tycker att hon borde ha mera hjälp men Siri avböjer, åtminstone ännu. "Så länge jag kan vill jag klara mig själv", säger hon. Och fortsätter:

-Jag är ju ganska handikappad, men du förstår jag är helad inuti och det är ju det viktigaste.

Sen fortsätter hon att berätta om människor hon mött och som hon fått bedja med.

-Det var en kvinna som var sjuk och hade kommit till sjukhuset. Jag brukar inte ha svårt att tala med människor, men det var på något sätt svårt att tala med denna kvinna och särskilt då om det viktigaste av allt, frälsning. Jag visste ju att hon inte var frälst. När kvinnan sedan kom in på sjukhuset funderade jag hur jag skulle kunna vittna för henne.

-Så fick jag en tanke att skriva till henne. Det gjorde jag och talade om för henne hur hon skulle bedja för att bli frälst. O, tänk, det fungerade, säger Siri glädjestrålade.

-Kvinnan blev frälst. Hon vittnade om det och berättade att hon bett till Jesus och verkligen fått uppleva frid. Inte så lång tid därefter fick hon flytta hem till Gud.

Siri berättar om liknande erfarenheter och sin tacksamhet över att Gud kan använda henne trots hennes, till synes, så

isolerade situation.

Så reser Siri tillbaka till Göteborg och med sig har hon en hel del kassetter från sommarkonferensen. Hon säger:

-Det var en mycket intressant vecka och mycket nytt för mig. Nu hade jag ju inte krafter att vara med på alla möten och ibland hör jag lite dåligt. Så jag har beställt kassetter och ska lyssna på mötena igen när jag kommer hem.

-Och det blir väl snart maranatomöten igen i Göteborg och då ses vi där igen.

På återseende vinkar vi, men man kan också säga "på återhörande", för radio Maranata hörs också i Göteborg. Tills vidare på måndagar och tisdagar, då man kan höra maranatabudskapet proklameras också i denna rikets andra stad.

SOMMARKONFERENSEN '97 PÅ KASSETT:

Lörd 970719

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Rumänska ungdomar, Doris Diaz och Nixon Issangya. Kjell Roos predikar.

Sönd 970720

☐ kl 11.00 "Jerikos murar faller genom tron!" Nixon Issangya predikar.

☐ kl 15.00 Missionsmöte. Ryssland, Rumänien, Dominikanska Rep.

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Ungdomar vittnar. Kjell Roos predikar.

Månd. 970721

☐ kl 11.00 Tidens tecken I. Gösta Karlsson.

☐ kl 15.00 Tidens tecken II. Gösta Karlsson

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Sprid evangelium! Folke Jacobsson.

Tisd. 970722

☐ kl 11.00 "Ett annat folk" Arne Imsen

☐ kl 15.00 "Leva i Apg". Arne Imsen

Onsd. 970723

☐ kl 11.00 "Katolicismen". Arne Imsen

☐ kl 15.00 "Den katolska anden i vår tid." Arne Imsen

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Vittnesbörd. Nixon Issangya predikar.

Torsd. 970724

☐ kl 11.00 "Den katolska anden". Arne Imsen

☐ kl 15.00 "Den katolska anden". Arne Imsen

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Vittnesbörd. Folke Jacobsson predikar.

Fred. 970725

☐ kl 11.00 "Katoliseringen" Arne Imsen

☐ kl 15.00 Rapport från ekumeniska mötet i Graz. A Imsen, F Jacobsson

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. "Upprättelse till tjänst" Jan-Egil Hafsahl, m. fl.

Lörd. 970726

☐ kl 11.00 "Gud möter ditt behov" Nixon Issangya

☐ kl 15.00 Tyatira. Jan-Egil Hafsahl

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Appeller av Lill Hafsahl, Berno Widén m. fl.

Sönd. 970727

☐ kl 11.00 Nixon Issangya predikar

☐ kl 15.00 "Den helige Andes konsekvens". Arne Imsen.

☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Vittnesbörd. Arne Imsen predikar.

Varje kassett endast 10:- + porto
(OBS! vissa möten är 2 kassetter)

Bällsta Media Center,
Box 201 34, 161 02 BROMMA,
Tel: 08-98 56 83, fax, 08-98 21 39

Sommarkonferensen 1997

Martyriet gäller alla lärjungar - också

Sommarkonferens. Associationen går till traditionella samlingar och möten, och återseendet av trossyskon och vänner man sällan har möjlighet träffa. Det är värdefullt att vårda denna årshögtid.

Maranatafolket har i många år samlats en vecka i juli under appeller och motton som uppfordrande, inspirerande och vägledande har fört oss framåt på trons väg. Och denna väg i Jesu fotspår kan inte vara någon annan än martyriets...

Stina Fridolfsson sammanställer vittnesbörd och intryck.

Denna vecka var temat Katolicismen - ändetidens fördärvbringande världsvälde. Arne Imsens undervisning berörde varenda område i församlingsliv, samhälle, ekonomi och politik. EU:s allt mer raffinerade kontroll över individen. Världskyrkan som ska vara EU:s själ och hur den ekumeniska, bidragsanpassade religionen formar en kristendomstyp som, vilken etikett den än har, är helt katolsk i väsen och form.

I undervisningen gavs även åskådliga exempel genom videoupptagning från dels ett möte från Bjärka-Säby, där Peter Halldorf, son och sonson till pingstpionjärer, genomförde en nästan i varje liturgisk detalj katolsk gudstjänst i slottet Bjärka-Säby, som ägs av pingstförsamlingen i Linköping. Växelläsning, tidegärdsböner, klockringning, rundkrage och ljus...

Den gudstjänstens motpol, kan man tycka, visades i videoupptagningen från Livets Ord i Uppsala, där Benny Hinn till den tusenhövdade församlingens jubel, skroderade om hur han inbjudits att besöka påven...

Mötesdeltagare i alla åldrar samlades i

Vi måste väcka svensk kristenhet

Pastor Gösta Karlson och Arne Imsen sjunger till Herrens ära!

Paulus Eliasson är en av de yngre medarbetarna i församlingen. Han har växt upp i storfamiljsgemenskap, fostrats i församlingen och haft förmånen att få hela sin grundskoleutbildning i hemundervisningen - kort sagt, tillbringat hela sitt liv i Pilgrimsskolan. Nu, som sextonåring, är han aktiv evangelist i gatumission, tillverkar och trycker traktater, och tjänar på allt sätt i församlingen. Han har skrivit en rapport från sommarkonferensen, som vi saxar litet ur:

"Snart är vi hemma, raskt mot målet

a Jesu nutid!

Ungdomarna åkte ivrigt ut till evangelisation med gitarrer och traktater. Här vid "nattorgmöte" i Stockholms city.

Foto: Mikael Eliasson

rje kväll till väckelsemöte

det går..." så inleddes årets sommarkonferens på Bällsta, och detta om Jesu mycket närliggande tillkommelse kom också att genomsyra hela konferensen som hade temat: "Katolicismen - ändetidens fördärvbringande världsvälde" med mottot: "MARANATA - Du vår HERRE Kom!". Jag är helt förvissad om att jag inte var den enda som hade stora förväntningar om vad Gud skulle göra dessa dagar, för nog behövs det någon som talar om hur det förhåller sig med de bortglömda och förkastade uttrycken som; synd, förtappelse, ohörsamhet, men också de befriande orden; frälsning, frigörelse och Jesu tillkommelse.

Vi hade länge bett för denna vecka, att den skulle präglas av uppfyllda talare som förkunnar ett klart budskap och lika så smorda lyssnare, som tar emot Ordet och sätter det i handling, och än en gång fick vi se att Gud är inte den som gör oss besvikna.

Broder Arne Imsen, vilken vi är tack-

samma till Gud att han också denna konferens kunde tala till oss, varnade för att hamna i katolicismens grepp, inte katolska kyrkan, men katolicismen, vilken är oerhört farlig och likaledes väldigt påtaglig i vår sena tid, pingstpredikanter börjar med liturgi, katolska böner, Jesus- och Mariaikoner m.m. samtidigt som karismatiska ledare inbjuds till nattvard med påven, vilken också har uttalat sin välsignelse över denna rörelse. Vi måste väcka svensk kristenhet inför det som händer i kyrkor och kristna sammanhang, så att vi söker oss tillbaka till apostlarnas undervisning och gemenskap, med de förebilder som där var verksamma, Stefanus, Petrus, Johannes och de andra elds vittnena. Vi är ett annat folk, ett som inte söker sig närmare världen med dess religioner och partier, utan en rörelse bortåt, utanför lägret. Om jag skulle tala om alla de appeller som vår broder framförde så skulle vi kunna hålla på länge, men vi kan konstatera att Gud har gett sin tjänare ett speciellt ämbete, och vi förnam att Herrens ande var över honom då han talade om att "Leva i apostlagärningarna" för det är inte ett avslutat kapitel ännu, där skrivs det rader varenda dag, fram till uppräckelsen.

Risk för katolsk influens

Asta Olausson, som många år varit med i församlingens inre arbete, berättar vad sommarkonferensens undervisning väckt för eftertankar:

-Vi får gärna en modell för våra möten, som inte finns i Apostlagärningarna och faller in i stela mönster. Börjar program enligt med en sång och har sedan förväntningar om mötesritualer och former. Mötena kan struktureras på ett sätt som är farligt för det andliga livet. Man märker katoliciteten också hos oss. Vi får en mötesjargong, följer en viss ritual. I Apostlagärningarna handlade det om ett liv att leva tillsammans, man samlades hemma hos den eller den och delade med sig av varandras erfarenheter från vardagslivet. De kristna var förföljda, fattiga och nödställda. De fick uppleva Guds ingripande i vardagen, och så samlades de och berättade sina trosstärkande erfarenheter för varandra.

-Förutsättningen för ett friskt mötesliv är att man under vardagen varit ute och konfronterats med krafterna i världen och fått uppleva Guds manifestationer, så att man har något att dela med sig av.

-När Jesus skickade ut sina lärjungar två och två, skulle de gå in i husen när de blev hungriga och trötta. Där fick de göra under och tecken och dela med sig av sitt andliga goda. De upplevde ständigt förföljelser, konfrontationer med världens makter. Riskens finns att det blir katoliciserat mönster om vi samlas till möten som blir självändamål. Det gäller att vi inser mötenas enorma betydelse som kraftcentral där vi utrustas för den dagliga tjänsten som vittnen för Jesus.

-Undervisningen vi fått under sommarkonferensen har väckt just de här tankarna hos mig. Jag ser farorna till katolicisering på ett helt nytt sätt nu. Det katolska inflytandet är ju ett skeende i tiden som vi löper risk att influeras av. Vi ser massmänniskan, identitetskrisen. Människor produceras med vissa funktioner, som i Karin Boyes Kalloca. Genom den profetiska förkunnelsen blir man medvetan-

Forts nästa sida

degjord och uppmärksam. Budskapet får djup och perspektiv i den osynliga världen.

-Under konferensen kom folk från olika platser och delade med sig av vad de upplevt och tog med sig undervisning hem. Trossyskon kommer utifrån landet, man får lyssna till vänner från olika platser. Det är trosstärkande och ger inspiration att träffas och lyssna på vad andra upplevt av Guds trofasthet och manifestationer.

-Det var också underbart att se ungdomarna som sökte sig till bönetältet och mötte Gud. De engagerar sig aktivt i varje möte. Det är så stort att se det djupa allvaret hos våra ungdomar, deras längtan att möta Jesus. De förstår att tiden är kort, det gäller att ge sitt liv. Man märker ett rop från deras hjärtan att komma in i Guds vilja.

-Nu finns inte längre någon "svans", eller människor som håller till ute i periferin - de som kom till konferensen var just de som längtar efter Guds ord och gemenskapen. Även de som lagade mat och satt i receptionen var med i konferensens skeende. Vi hade en underbar gemenskap, utan funktionärer!

En ständig kamp för tron

Marise Näsholm från Umeå kommer väldigt troget till sommarkonferenserna. I en intervju för Radio Maranata förklarade hon varför:

-Genom Maranataförsamlingen har jag kommit djupare in i Ordet. Man behöver lyssna till riktiga bibelstudier.

Jag upplever mötesverksamheten i kyrkorna ganska torftiga, det finns ju mer att få. Programmet i kyrkornas möten är så precis. Det har kommit in mycket annat än förr. Underhållning. Det är svårt att beskriva. Tänk om man kunde annonsera väckelsemöte eller bönemöte! Men sådana annonser ser man aldrig...

-Jag tänker på hur vi förr kunde gå omkring och sätta upp lappar och annonsera möten överallt - på telefonstolpar och plank - tänk om man fick tillbaka den tiden! Nog tror jag att folk skulle komma. Människor har andlig hunger. Det behö-

En grupp ungdomar från Finland lyssnade ivrigt och sjöng engagerat.

ver inte vara märkvärdigt. Man kan läsa Guds Ord, ungdomar och äldre kan vittna. Det tror jag skulle gå bra!

På frågan hur Marise upplevt denna sommarkonferens, svarar hon:

- Jag har verkligen fått svar på många frågor under denna vecka. Och det är så underbart att få höra Guds ord, bibelstudier och komma djupare in i ordet. Man kan bli löst från det som binder när man får bedja tillsammans med syskonen.

-Det är viktigt att man går ut, lämnar det som hindrar. Vår pastor Arne Imsen nämnde till exempel om Abraham och Tera. Hur man kan bli hindrad i sitt gudsliv av människor i sin omgivning. Man påminns om gamla profeter och gudsmänniskor. Hur alla har fått kämpa. Det är en ständig kamp för tron. Frestaren vill göra allt för att hindra oss. Men Gud har allt i sin hand, och hans plan kommer att gå i uppfyllelse!

Till konferensen kom också en grupp bibelskoleungdomar från Rumänien. Det var sex studenter, som Maranataförsamlingens utsända träffade på det ekumeniska mötet i Graz. De var förvirrade och förskräckta över vad de såg där, och blev mycket glada över att möta människor som delade ut evangeliska traktater.

Vi inbjöd dem att komma till vår sommarkonferens, och genom Guds förunderliga ingripande bereddes möjlighet för dem att vara med i konferensen. Med sång och vittnesbörd och hälsningar från

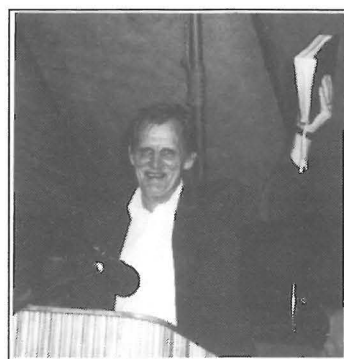

Varje möte spelades in på kassett. Peder Blom mixade ljudet i tältet.

sina respektiva hemförsamlingar berika de de verkigen konferensen.

Även i fjol var några rumänier med i konferensen, och en av dem blev även döpt i Maranataförsamlingen i Stockholm innan han återvände till sitt land. Vi upplevde redan då ett profetiskt skeende med Rumänien, och har fortsatt att bedja för landet.

Arne Imsen påminde om vad det profetiska ordet sagt om detta land, och hur det gått i uppfyllelse. Han citerade vad den norske profeten Rein Seehuus skrev i början av 70-talet om hur europamarknaden och världskyrkan skulle ta form. På annan plats i denna tidning återger vi ett utdrag ur denna aktuella profetia.

Även Kjell Roos från Småland var med och förkunnade Guds Ord

Nixon Issangya från Tanzania och Doris Diaz från Dominikanska Republiken måste nämnas som konferensens speciella gäster. Jan-Egil Hafsahl tillsammans med Pilgrimsfolket från Norge, bör inte förglömmas vid omnämnande av utländska gäster, förutom en grupp ungdomar från Finland, som aktivt medverkade med vittnesbörd och sång. Doris Diaz uttryckte något av vad vi alla kände, då hon manade oss att dagligen mötas i en andlig bönetjänst med och för varandra.

- Om vi, syskon i Rumänien och broder Nixon i Tanzania, jag och Maranatagruppen i Santo Domingo tillsammans med syskonen här i Maranataförsamlingen i Stockholm möts i bön, kan vi uppleva gemenskapen och får kraft att hålla ut i kampen! utropade den spåda lilla läkarmissionären.

En stor del av denna tidning ägnas åt sommarkonferensens budskap, som måste fortsätta och fördjupas i bibelskolan.

"Jesus kommer snart igen, Jesus kommer snart igen. Lös nu bandet av din hals, du fångna Sions dotter här. Skaka dammet av dig nu, Gör dig fri, och gläd dig, ty Jesus kommer, Jesus kommer snart igen!"

Väckta av sanningen om Jesu snara tillkommelse

I Graz kom vi i kontakt med en grupp ungdomar från universitet och bibelskolor i Rumänien. De kände sig lika vilsna i detta religionsmöte som vi, och det blev naturligt att inbjuda dem till vår sommarkonferens. I Radio Maranata fick dessa unga evangelister presentera sig. Här förmedlas deras vittnesbörd vidare till MR:s läsare!

Cristina Coifescu,
21 år:

-Då jag skulle till diskoteket, frågade mamma: Om Jesus kommer ikväll - får du följa med då?

Cristina föddes i Bukarest och växte upp i en kristen familj. Hennes föräldrar var baptister.

-Jag blev uppfostrad i en kristen familj och brukade besöka baptistkyrkan, som mina föräldrar tillhörde, söndag efter söndag, men när jag var 14 år trodde jag inte att det fanns en Gud.

Mellan 14 och 19 års ålder var det en period i mitt liv då jag besökte kyrkan varje söndag, men under veckan gjorde jag allt annat jag hade lust till.

En lördag eftermiddag ville jag gå på diskotek. Då ställde min mamma en fråga: "Om Herren Jesus kommer i kväll, kommer han då att ta dig med sig till himlen från det där stället (diskoteket)? Jag svarade henne inte, men jag stannade

hemma den kvällen.

Några år senare då hade jag haft en hel del problem i mitt liv, lyssnade jag en dag till ett personligt vittnesbörd i en kyrka. Just då fick jag liksom i en uppenbarelse se den stora lycka och glädje över frälsningen som avspeglades i mannens ansikte.

Den stunden lovade jag Gud att jag ville omvända mig så jag kunde bli lika lycklig som han som vittnade där.

Jag bad till Gud att låta också mig uppleva denna glädje så att jag skulle kunna vittna för andra om att Gud älskar oss som vi är, och är nu mycket lycklig i mitt liv tillsammans med Jesus.

Nu studerar jag teologi och sociologi på universitetet. Min önskan är att bygga upp ett kristet barnhem i Rumänien.

Dionise Bertalan,
28 år:

-Idrotten drog mig bort ifrån församlingen

Dionise berättar om sitt liv:

- Jag föddes i en kristen familj och mina föräldrar tog mig med till kyrkan varje söndag. Jag brukade spela orgel i kyrkan, men vid 12 års ålder började jag sporta och under två års tid var mitt liv inget vidare.

På grund av alla idrottstävlingar hade jag inte så mycket tid för församlingen. På söndagarna var jag tvungen vara ute och tävla, så det ledde mig allt längre bort från församlingen. Jag gled sakta bort och märkte det knappt.

En gång då min församling skulle ha en evangelisationskampanj var där en pastor som predikade om de yttersta dagarna. Han talade om att Jesus en dag kommer för att hämta sina barn hem till himlen. Då blir det en fruktansvärd skilsmässa. De som tjänar Jesus får flytta hem tillsammans med honom, men de andra får stanna kvar och blir dömda av Gud därför att de inte tjänat honom.

Då jag hörde detta, blev det klart för mig att jag skulle vara bland de kvarlämnade, och mina föräldrar och syskon skulle få flytta hem till himlen. Den kvällen grät jag, omvände mig och tog emot Jesus som min Frälsare och Herre.

Jag fortsatte visserligen med idrotten

Forts nästa sida

omkring ett år till, men sedan slutade jag

och blev allt mera engagerad i församlingens aktiviteter. Vi hade en ungdomsgrupp som sjöng, och jag var körledare.

Jag förstod vad som var viktigast i livet. Ty efter detta liv följer ju ett annat liv i evigheten, och mitt liv här i tiden kommer att avgöra var jag tillbringar den. Nu studerar jag på en fyraårig bibelskola, och har två år kvar.

Adina Jordan,
24 år:

-Om det verkligen finns en Gud, vill jag lära känna honom!

-Jag föddes i en familj där ingen var troende. Jag uppfostrades i en ortodox och mycket religiös miljö. Jag brukade besöka den ortodoxa kyrkan varje söndag. Jag var mycket religiös vid den tiden, och jag gjorde detta endast som en vana, en rit, liksom jag brukade tända ljus för min far. (Min far dog när jag var 8 år gammal, och att tända ljus för döda är en ortodox rit).

Medan jag besökte den ortodoxa kyrkan och följde en hel del ortodoxa ritualer, trodde jag att jag skulle kunna verkligen finna eller uppleva Gud, men trots allt detta kände jag inte Guds närvaro i mitt liv. Gud var någonstans i himlen och mycket långt borta från mig eller ingenstans, därför jag trodde inte att det finns någon Gud. Jag visste inte att Gud kan vara mycket nära oss, till och med i våra hjärtan genom tron på honom. Jag visste inte heller att vi kunde ha någon relation med honom, genom bön och i lydnad för hans ord.

Under hela mitt liv efter det att min far dog då jag var åtta år, har jag känt en stor tomhet i mitt hjärta. Jag hade inte frid, glädje och hopp i mitt liv. Hela mitt inre var krossat. Jag frågade mig en massa om livet, om döden, om en massa ting... Men det jag mest av allt längtade att uppleva var att något eller någon skulle fylla det tomrum jag hade i mitt liv, så jag skulle få mättnad i allt jag längtade efter och undrade över.

Jag försökte fylla min tomhet med många ting, såsom att gå på diskotek, dansa, röka, läsa en massa böcker i olika ämnen. Ju mer jag ville fylla min tomhet genom att göra alla dessa ting, dess större blev den. Mitt liv fortsatta att vara

tomt och olyckligt därför min tro va baserad endast på traditioner och riter och inte baserad på "den urgamla klippan", Gud själv.

Efter att ha drabbats av en hel del frestelser och provningar, beslöt jag mig för att också läsa bibeln. Då var jag omkring 15 år gammal. Också när jag började läsa Guds Ord, väcktes frågor i mitt hjärta: "Om det verkligen finns en Gud så vill jag lära känna Honom. Jag ville att han skulle verka i mitt liv, förvandla mitt liv, fylla min tomhet och, pris ske Gud, Han gjorde allt detta!

Han uppenbarade sig som den eviga kärleken, den som frälsar våra själar från synd och som den himmelske Fadern som bryr sig om sina barn på jorden. Gud talade också till mig speciellt genom verserna från Predikaren 11:9-10: "Gläd dig, du yngling, i din ungdom, och låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid, ja, vandra de vägar ditt hjärta har lust till och så, som det behagar dina ögon. Men vet att Gud för allt detta skall dra dig till doms. Ja, låt grämselse vika ur ditt hjärta, och håll plåga borta från din kropp. Ty ungdom och blomstring är fåfänglighet." Han grep mitt liv med sin kärlek och förståelse. Han fyllde min tomhet och från den stunden ha hela mitt liv förvandlats. Jag började ett nytt liv, fyllt med frid, glädje och lycka. Jag är glad att han frälste mig och nu lever han i mitt hjärta. Han fyller mitt liv med hopp och tro. Jag kommer en dag att få se honom ansikte mot ansikte. "Herren lever! Lovad vare min klippa, och upphöjd vare min frälsnings Gud!" (Ps. 18:47) **MARANATA!**

Jag studerar nu på en bibelskola, teologi, engelsk litteratur och språk. Min önskan är att bli missionär och arbeta för Gud.

Otilia Hancu, 23 år:
-Tomheten i mitt liv fylldes av Jesus Kristus!

Otilia var den första av de rumänska studenterna vi mötte i Graz och hon inbjöd oss till det pingstmöte där vi träffade de övriga i gruppen. Hon berättar:

-Jag växte upp i en kristen familj. När jag var 11 år lämnade jag församlingen. Jag försökte göra olika saker för att människor i världen skulle acceptera mig, men kände mig i alla fall utstött. Det fick mig att förstå att min plats var inte bland dessa människor.

En kväll tog jag min bibel och började läsa. Då upplevde jag ett starkt vidrörande av Gud. Jag vet inte riktigt vad som hände, men i det ögonblicket förstod jag att jag måste återvända till församlingen. Jag var då 14 år gammal. Nästa dag gick jag till kyrkan. När jag kom in dit, kände jag behov av att böja knä och bedja. Då jag bad kände jag åter att Gud rörde vid mig och upplevde förlåtelse för mina synder. Den tomhet jag brukade känna och försökt fylla i världen, blev i det ögonblicket fylld av Jesus Kristus. Jag blev sedan döpt i vatten och tre månader efter det, så blev jag fylld av helig Ande medan jag bad, och det har gett mig en väldig styrka.

Jag har nu avslutat mina studier i en bibelskola, och min önskan är att bli missionär.

Dan Banari, 20 år:
- Guds kärlek började växa i mitt hjärta

-Jag växte också upp i ett kristet hem. Jag har underbara föräldrar som gett mig den fostran och utbildning jag behövde. I mitt hem fanns en kristen atmosfär där jag lärde mig frukta Herren. Jag brukade gå till kyrkan varje gudstjänst. Guds kärlek började växa i mitt hjärta. Då jag växte upp upplevde jag Guds kallelse att gå in i tjänst för honom. Vid 14 års ålder fick jag avlägga vittnesbörd inför församlingen att jag ville följa Herren, och efter detta beslöt jag att vara i Guds tjänst, och det är nu en verklighet i mitt liv.

Jag har studerat två år på en bibelskola, och kommer att läsa ytterligare två år där.

Stefan Ghinescu, 22 år:
- Gud blev min Fader!

-Min mamma växte upp i en baptistfamilj, men då hon blev vuxen lämnade hon kyrkan. Min far kom från ortodox familj, och när de skulle gifta sig, var mamma tvungen att döpa sig i den ortodoxa kyrkan. Min far var en mycket aktiv kommunist fram till 1978 då han mötte Jesus och blev frälst. Han fick många svårigheter och blev förföljd för sin tro. Jag var själv då bara några år gammal,

så jag kan säga att jag har växt upp i en kristen familj och tackar Gud för detta.

Vi bor i en liten stad och jag var inte någon lat elev i skolan och slapp förföljelse för min fars tro. Men vid den tiden skämdes jag att berätta att jag kom från ett kristet hem. Vanligtvis brukade kristna ungdomar i Rumänien studera flitigt under förföljelsetider. På det sättet blev det uppenbart att det inte var på grund av dåliga resultat i skolan de blev illa behandlade.

-Vid tolv års ålder började jag läsa bibeln en hel del och upptäckte Guds allmakt och förstod att det verkligen finns en Gud. Men i min omgivning fanns många kristna människor som hade något annorlunda. Jag funderade över vad de hade och började söka efter det. Under flera års tid besökte jag många evangeliska möten.

En kväll då jag var femton år gick jag till ett möte där det var en internationell grupp missionärer samlade. Den kvällen förstod jag vad jag saknade. *Jag hade inte Guds Ande!* Jag kände till Gud som Gud, men inte som min Fader. När jag förstod detta, kom en av missionärerna fram och lade sina händer på mig och bad för mig. Då tog jag emot Guds Ande, och efter detta ögonblick började jag att kalla Gud för min Fader. Bibeln säger ju att den ande Gud ger är den som kallar honom Fader.

Sommaren därpå blev jag döpt i vattnet. Därefter upplevde jag två underbara år i gymnasiet då jag fick vittna för mina kamrater om Jesus. Detta hände efter 1989 och Rumänien hade ju då fått religionsfrihet.

Visserligen är religionsfriheten inte total, för den ortodoxa kyrkan är mycket stark och den tillåter inga förändringar så att man hur lätt som helst kan lämna ortodoxa kyrkan och låta sig döpas i någon annan församling. De säger att den som inte är ortodox är ingen riktig rumänier. Det finns många fanatiskt ortodoxa, särskilt bland prästerna, som säger så. Men det finns också många realistiska ortodoxa, som märker att de evangeliska kristna har något speciellt som de inte har. Det händer då till och med att de vill inbjuda oss till sin kyrka på grund av detta.

Stefan avslutade i radioprogrammet med en väckande appell till lyssnarna, som här får gå vidare till Midnattsropets läsare:

-Igår fick jag på konferensen ett ord från Gud. Det står i 2 Petr. 3:11-12: *Men när nu allt detta ska upplösas, då måste ni leva heligt och fromt på alla sätt, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst, dagen som får himlarna att upplösas i eld och himlakropparna att smälta i hetta. Vi är Guds skapelse och har hjärna och tillräcklig intelligens till att*

förstå att Gud finns och att Bibeln är hans Ord. När vi nu vet detta, måste också vår inställning vara att vi vill visa detta. Vårt liv måste vara ett heligt, gudfruktigt liv, så vi har ett gott vittnesbörd för dem som inte känner Herren. Detta är den gudomliga uppgift som varje kristen har. Om vi lever på det sättet, behöver vi inte vara rädda, fastän vi vet att tidens slut är nära. Vi kan med glädje säga: Maranata! Herren kommer snart!

Dionise kompletterade ivrigt:

-Två verser innan det vi läste här, vers 9, står det: *Det är inte så som många menar, att Herren är sen att uppfylla sitt löfte. Han dröjer för er skull, eftersom han inte vill att någon ska gå förlorad, utan att alla ska få tid att omvända sig. Men Herrens dag kommer som en tjuv. Den dagen ska himlarna försvinna med dån, himlakropparna upplösas i eld och jorden och allt som människorna gjort där förgås. Gud vill att varje människa ska omvända sig. Till dig som inte känner Herren har bibeln ett budskap: Omvänd dig och tro på det glada budskapet, evangelium. Må Herren hjälpa oss att göra detta!*

Till detta säger vi amen, och anbefaller dessa unga evangelister som nu är tillbaka till sitt missionsfält i Rumänien till våra läsares förböner!

Dop, brödsbrytelse och predikan!

BARBRO SCHRÖDER

Göteborg! Här händer det saker som kan omnämnas och läsas till glädje och uppmuntran för dem som inte kunde vara med.

Helgen 9-10 augusti var vi samlade från öst och väst, Göteborgare, Stockholmare, afrikanen, rumänier, danskar, smålänningar, Santo Domingo-aner. Alla var vi ett i Kristus.

Lördagkvällen besöktes av Kjell Roos, som predikade Guds ord i Ande och sanning.

Söndag morgon! Vem kliver upp klockan 07.00 en vacker augustimorgon när det är tillåtet att sova om det inte är något som drar?

-På din egen bekännelse... Janette Aldén döps till Kristus.

I den tidiga morgonstunden samlades vi alla vid Delsjön. Det var fest, vi skulle få döpa en syster till ett nytt uppståndelseliv med Kristus. Vi skulle få följa henne till död och uppståndelse. På väg ner mot vattnet mötte vi nattens festare på väg upp och hem, med tomma ölbackar skramlande emellan sig. Vilken talande bild!

Så stod vi där vid stranden. Frälsningsglädjen hos alla gick inte att ta miste på. Isynnerhet dopkandidaten, som strålade av lycka.

Ett litet möte på stranden, till överraskning och förvåning för de tidiga soldyrkare, som placerat sig där. Sång och predikan av broder Nixon från Tanzania. Att beskriva en dopförrättning är en sak, men

att få vara med på den och känna glädjen och gemenskapen i hjärtat, det är något annat. Någon som på allvar menar att följa Jesus och handlar därefter!

Många på stranden såg uppmärksamt på när vi gick ut på bryggorna, och Berno gick ut i vattnet för att döpa.

Det var verkligen ett vittnesbörd i handling.

Efter dopet samlades vi alla till brödsbrytelse och predikan. En gemenskap, som inte heller går att beskriva i ord, utan måste upplevas.

Hela söndagen var vi alla samlade. Våra rumänska syskon sjöng och vittnade, även så Nixon, Marcus Estevez m.fl.

Till tremötet anlände även Arne Imsen med chaufför Bertil Fredriksson. I två möten fick vi lyssna till Arne Imsens undervisning om själavinnandets nödvändighet, så att vi inte blir saltpölar.

Det var inte roligt att ta farväl den sena kvällen, men vi visste att vi alla har våra uppgifter som väntar, vi är ju missionärer allihop, och måste var och en gå till sin plats.

Men såna här mötesträffar är väldigt viktiga, då vi får mötas, talas vid om Guds verk, lyssna till Ordet och andras upplevelser. Man får liksom något nytt, ja, allt blir förnyat!

Under ett av sommarkonferensens väckelsemöten bar föreståndaren för Pilgrimsfolket i Norge fram en appell till själv-rannsakan och väckelse. Är du möjligen borttappad och förlorad, fastän du lever inom husets domäner, var den rannsakande frågan. Påminnelsen om den stora uppgiften som väntar var och en som tar emot erbjudandet, drog många fram till förbön och frigörelse, detta minnesvärda möte. Här förmedlar vi budskapet till MR:s läsare.

När jag läst bibeln på sista tiden, har jag märkt att Jesus ideligen behövde korrigera sina åhörare. Vad de hade för uppfattning om saker och ting, stämde väldigt sällan med Jesu tankar. När Jesus var på vandring från Jeriko till Jerusalem, heter det: "...de tänkte att Guds rike strax skulle komma, men han talade till dem och sade..." Och så måste Jesus korrigera lärjungarnas Gudsrikesuppfattning. Eller, låt mig ta ett annat exempel: *"I sägen att det är fyra månader kvar till skördetiden, men jag säger eder; lyften upp edra ögon och se..."* De behövde alltså korrigeras i missionsfrågan, hur det förhåller sig i verkligheten. Vi möter i bibeltexten ideligen detta: *I sägen... men jag säger eder...* Så sa Jesus. Vi behöver korrigeras.

Jag har här valt ett mycket välkänt kapitel i Lukas evangelium, som inte kan förstås på något annat sätt än som en korrektion. Här gäller det frälsningsfrågan. Vi läser: "Och till Honom kom allt vad syndare och publikaner hette förr att höra på honom." Underbart! *"Men fariséerna och de skriftlärderna knorrade och sade: 'Denne tager emot syndare och ätter med dem'. Då framställde han för dem denna liknelse; han sade:'"*

Här beskrivs orsaken och bakgrunden. De började knorra för att Jesus tog sig an publikaner och syndare. Och Jesus började undervisa dem i en liknelse. Det är egentligen en liknelse, fastän i tre olika delar. Alltsammans handlar om att korrigera lyssnarna i frågan *förlorad - frälst - räddad*.

Förlorad - men

Det bortsprungna fåret

Jesus började undervisa om honom som hade de hundra fåren. Ett får sprang bort ifrån de övriga. Jesus talar om herden som måste lämna de nittionio för att gå ut och söka rätt på detta ena får som var förlorat. ("Mistet," står det i norska bibeln.) Han söker till dess att han finner just detta ena, förlorade får. Så tar han det på sina axlar och bär det åter in i fårafällan, där det hörde hemma från början. Det handlar om att bli räddad, frälst och återförd in i gemenskapen.

Det här är en mycket känd text, och jag tror att alla som upplevt frälsning kan vittna om sin upplevelse på detta sätt. Jag hade förvillat mig utanför någonstans, men den gode herden kom. Han tog mig på sina axlar och förde mig åter in i sin gemenskap.

Vad kan det bero på att denna kvinna, som tappat sin femtioöring, kan mobilisera en sådan oerhörd glädje när hon äntligen hittat myntet?

Den borttappade penningen

Och Jesus fortsatte sin undervisning. Det fanns en kvinna som hade tio silvermynt, drachmer, heter det i grundtexten. Tio stycken. Ett av dem trillade bort; gick förlorat. Det här myntet försvarar inte ut i öknen, bort från gemenskaper, någonstans i fjärran, men inom husets fyra väggar gick det förlorat. Myntet förlorade inte sitt värde där det hade hamnat, men det var inte där det borde vara, tillsammans med de övriga.

Jag är inte helt övertygad om att vi riktigt har greppat vad Jesus här talar om. Ty när han sedan drar ihop sin undervisning om det får som var ute på villovägar och det mynt som trillat bort någonstans i huset, berättar han om en man som hade två söner. Så kommer den liknelse vi förmodligen känner bättre till än något annat i Nya Testamentet. Den ene, som drog bort, och den andre som var hjälplöst förlorad inom husets väggar.

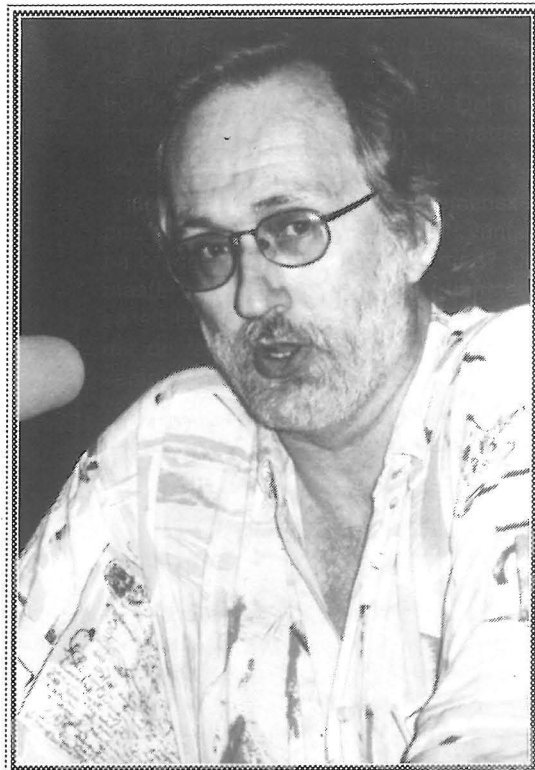
Låt oss några minuter sysselsätta tanken med den här kvinnan som förlorat en drachme av tio. I svensk valuta handlade det kanske om femtio öre. Jag har undrat: Vad kan det bero på att denna kvinna, som tappat sin femtioöring, kan mobilisera en sådan oerhörd glädje när hon äntligen hittat myntet? Hon kallar dit sina grannkvinnor och säger: *"Glädjens med mig, ty jag har funnit det mynt som var förlorat!"* Kan det vara så att kvinnan var oerhört fattig, och ett enda mynt hade ett så stort värde för henne personligen, eller kan det möjligen vara om ett annat, större sammanhang som Jesus här talar?

Vi har ofta mycket bristfällig kunskap, även om ting vi på ett enkelt sätt kan läsa oss till. De judiska hemmen, exempelvis. Hur förhållandet i hemmet var mellan man och kvinna. Hur det var under trolovningstiden, då man väntade på brudgummen. Man behöver inte ett stort lexikon för att ta reda på vad sammanhanget om kvinnan som tappade myntet egentligen handlar om.

Kvinnans "semedi", pannbandet där de tio drachmerna var fästade som prydnad, talade om att hon levde i en mycket speciell situation. Hon levde i förväntan på sin brudgum, och var egentligen i ett trolovningstillstånd. Allt i hennes skrud och prydnad vittnade om att hon var bestämd för någon, och befann sig i en väntetid till dess att de två skulle föras samman och bli ett kött. Med sin utstyrel signalerade hon för alla: Jag tillhör någon, honom som min själ älskar. Detta sammanhang hade sin givna plats, sin symbolik och sitt tal. Men något hade gått för-

ÅTERFUNNEN!

JAN EGIL HAFSAHL

lorat någonstans på vägen och var inte längre på sin plats i väntan på brudgummen.

Förlorad i huset

Med insikt om detta, förstår man bättre Jesus då han talar till de skriftlärd om att gå förlorad. Tappas bort. Det är en sak att vara borttappad ute i öknen, borta från fårafållan, förvillad någonstans ute i världen. Sannerligen, en sådan människa behöver frälsning, upprättelse och återföras till fårahuset. Det är sant. Den son som ligger i främmande land och åter av grisarnas mat behöver sannerligen komma till besinning: "Jag vill stå upp och gå till min fader". Och fadern tog emot honom med öppna famnen, halleluja! Där var en son som var förlorad, men är återfunnen.

Hur är det då med myntet som trillat bort. Inte i öknen, men i huset? Inte har förlorat sig någonstans långt borta i främmande land. Det fanns fortfarande inom ramen, kan man säga, men något hade gått förlorat. Det hade sitt värde kvar, men var borttappat från det sammanhang det skulle vara i.

- Min son, allt mitt är ditt. Denne din broder var död och har fått liv, men du...

Det finns en tvåfaldighet i undervisningen. Det fanns en son i främmande land, men det fanns förvisso också en son i huset, borttappad. Drachmen som kommit ur sitt sammanhang, ur helheten och uppgiften hade trillat bort någonstans. Herren korrigerar fariséerna och de skriftlärd om vad frälsning egentligen var.

Var och en av oss har en uppgift i Guds rike och församlingen. Vi har en tjänst att utföra och gåvor nedlagda i vårt liv för att använda dem för att tillsammans med syskonen i församlingen signalera att det finns en som väntar på sin själs brudgum. Som lemman i församlingen ger vi signaler utåt: Jag tillhör honom som min själ älskar!

Jag talar nu till dig som inte är på den

plats där du borde vara, och som känner det. Du är inte avfälling i största allmänhet och har inte ramlat ut i världen. Du finns innanför husets domäner, men är ändå förlorad och borttappad. Värde finns kvar, men du står inte i det sammanhang och den helhet där du egentligen hör hemma, och du ger inte tillsammans med trossyskonen de signaler man förväntar att du borde ge. Någonting har gått förlorat.

Det finns en som söker det borttappade fåret, det finns en som söker en borttrillad drachme för att återföra den in i en gemenskap, en helhet, ett gemensamt vittnesbörd; missionsuppgiften. Herren söker.

O, vad lätt det är att fokusera den i ök-

*Fadern tog emot
honom med öppna
famnen, halleluja!
Där var en son
som var förlorad,
men är åter-
funnen.*

nen och fjärran land borttappade och förvillade! Men hur är det med honom som var förlorad i huset, han som inte var där han borde vara, han som inte upplevde glädjen när brodern kom tillbaka. Han visste inte att allt vad fadern ägde var hans, utan gav andra signaler.

Brudens "semedi", hennes trolovningsband talar om en som är avskild för sin brudgums räkning. Men något var borta från pannsmcket. Är du i den tjänst där du borde vara, i det gemensamma vittnesbördet tillsammans med trossyskonen, där Gud bestämt att du ska vara?

Kanske du inte strukit flagg och kommit ut i öppet avfall, men någonting har ändå gått förlorat och är borttappat i huset.

Hur blir det med församlingens gemensamma vittnesbörd och tjänst; vår utstrålning och uppgift, om någon förloras från raden där han rätteligen hör hemma? Herren har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. För att upprätta till tjänst, återföra till gemenskap, in i vittnesbördet och sammanhanget där du hör hemma. Det blir glädje i huset när myntet kommer tillrätta! Kvinnan kallar till sig grannarna: Kom, låt oss glädjas! Jag har funnit det som var förlorat! Du förlorade själ, Herren söker dig för att återföra dig in i sitt vittnesbörd.

Varför står din plats tom i bönemötet och bibelstudiet? Varför är du inte där du borde vara; i din Faders hus? Det här handlar inte om barnaskap och rättfärdiggörelse, utan om din tjänst.

Herren vill åter föra dig in i gemenskapen till ett meningsfullt tjänande i väntan på brudgummen. Ska du vara med? Du måste upprättas och förnyas i tjänsten, så att du kommer in i den gemenskap där du rätteligen hör hemma, för att tillsammans med de övriga i församlingen vara en klar signal i tiden: Brudgummen kommer!

Anden och bruden säger kom. Tänk så underbart när det inte längre finns någon dissonans mellan Andens och brudens vittnesbörd, utan budskapet klart bärs fram!

"Anden och bruden säger kom, den som hör det han säge kom, den som törstar han komme, och den som vill, han tage livets vatten för intet."

Nazismen bekämpade kristendomen. Dess hedniska ideologi var oförenlig med den kristna tron, som har sina rötter i Gamla testamentet och judendomen. Motsättningen mellan judefientlig hedendom och judiskt färgad kristendom gick inte att överbrygga.

Kyrkokampen i Tredje Riket

ARNE BJÖRKMAN

del 1

Även den katolska kyrkan med dess blandreligion bekämpades av nazisterna. Två religioner stod mot varandra. Kampen gällde bland annat vilken ideologi, som skulle uppfostra den uppväxande generationen. Den katolska kyrkans ideologi eller den nazistiska statens?

Nationalsocialismen är till sin natur kristendomsfientlig. Men de tyska nazisternas krig mot kyrkorna började i blygsam skala. Även om Adolf Hitler formellt sett var katolik så hade han redan i sin bok *Min kamp* avslöjat vad han ansåg om kristendomen. I kapitlet om världsåskådning och organisation skriver han:

"Det kan vara pinsamt för den enskilde att veta att den första andliga terrorn infördes i och med kristendomens uppträdande i den mycket friare antika världen, men han kan inte förneka att världen sedan dess har varit behärskad av detta tvång, och att man endast kan bryta tvång med tvång och terror med terror. Först därefter kan man börja bygga upp ett nytt tillstånd."

Judendomen ansågs också vara en "terror". Det judiska inflytandet i det europeiska samhället skulle alltså brytas med terror och tvång. Det är väl känt hur detta gick till i praktiken med judeförföljelser och förintelsläger. Men det är inte lika bekant hur nazismen försökte krossa kyrkornas "kristna terror", även om detta skedde med betydligt mildare metoder.

I sin ungdom menade Adolf Hitler att man borde spränga bort kristendomen som med dynamit. Men längre fram i livet ändrade han ståndpunkt och förklarade: "Först senare insåg jag att man inte kan göra processen kort med dessa ting. De måste rutna bort, som ett ben som angripits av kallbrand." (Bordssamtal)

En hednisk världsåskådning

För att på ett rätt sätt kunna förstå nazis-

men måste man inse att den var en okult/hednisk världsåskådning, som hade totalitära anspråk på medborgarna. Det fanns inte utrymme för någon annan religion i Hitler-Tyskland.

Som jag påpekat i tidigare artiklar i MR ville Hitler, Rosenberg, Himmler och Bormann m.fl. nazistledare avskaffa kristendomen i Tyskland och istället införa en forngermansk religion. Den nya hedniska så kallade "Nationella rikskyrkan" hade ett program på 30 punkter, som skulle genomföras så snart det andra världskriget var slut och Nazityskland stod som segerherre. Några få av de tretio punkterna rymde huvudinnehållet för den nya hednakyrkan:

1 Den nationella kyrkan är fast besluten att oåterkalleligen utplåna ... de främmande och utländska kristna läror som infördes i Tyskland det olycksaliga året 800.

2 Den nationella kyrkan har inga skriftlärd, pastorer, kaplaner eller präster; nationella rikstalare skall tala i kyrkorna.

3 Den nationella kyrkan kräver att utgivandet och spridandet av bibeln i Tyskland omedelbart upphör ...

Alfred Rosenberg var nazistpartiets chefsideolog. Det tyska folket skulle uppfostras efter de nyhedniska riktlinjer han drog upp i sin bok "Det 20:e århundradets myter". Detta var något som den lutherska bekännelsekyrkan protesterade mot.

4 Den nationella kyrkan skall från altarna rensa bort alla kors, biblar och helgonbilder.

5 Den dag den grundas måste det kristna korset avlägsnas från alla kyrkor, katedraler och kapell ... och det måste ersättas med den enda oöverbärliga symbolen: hakkorset.

"Positiv kristendom"

I sitt partiprogram påstod sig det tyska nationalsocialistiska partiet vara anhängare av en "positiv kristendom", något som lurade många förstockade kristna som inte förmådde tolka tidens tecken. Och i det tal som Hitler höll i Riksdagen den 23 mars 1933 gav han de katolska och protestantiska kyrkorna erkännandet att de var "grundläggande faktorer för det tyska folkets själs räddning". Det talet var en av Adolf Hitlers många politiska lögn. Han lovade att respektera kyrkornas rättigheter och förklarade lögnaktigt att hans regerings "högsta önskan är fredlig endrätt mellan kyrka och stat".

I sitt tal tillfogade Hitler att nazistpartiet hoppades kunna förbättra relationerna med påvestolen, vilka dittills varit ganska ansträngda. Med den politiska listen vann Hitler det katolska partiets röster i Riksdagen. Och ungefär fyra månader senare - den 20 juli - slöt den nya naziregeringen ett konkordat (avtal) med Vatikanen. I det garanterade regimen den katolska kyrkans frihet och dess rätt "att sköta sina egna affärer". Avtalet under-tecknades för Tysklands räkning av von Papen och för Vatikanens räkning av påvens dåvarande statssekreterare kardinal Pacelli, som senare skulle bli påve Pius XII.

Bläcket på papperet hade knappt hunnit torka förrän nazistregeringen bröt mot avtalet. Men konkordatet betydde åtskilligt för hitlerregimen. Det gav nazisterna den prestige de i högsta grad behövde

Nazisterna ville skapa en helt ny tysk manliga, som skulle vara "snabb som en vinthund, seg som läder och hård som kruppstål". Därför tog man total kontroll över alla barns och ungdomars uppfostran, något som både katoliker och lutheraner protesterade mot

efter alla våldsdåd de begått. Genom Vatikanens politiska och mänskliga svek öppnades dörrarna till utlandet för Hitler. Och av militären och industriägarna fick han nu det stöd han så väl behövde.

En "frälsningslära"

Det var nationalsocialismens ideologi, som var hindret för Hitler att leva upp till det han lovat i konkordatet. Nazismen var en farligare motståndare till den katolska kyrkan än den italienska fascismen. Till skillnad från fascismen - som avstod från en egen religion - var nationalsocialismen en världsåskådning; en "frälsningslära" med hedniska, rasistiska och starkt nationalistiska drag. Den nyhedniska läran reste som sagt ett totalt anspråk på den tyska människan. Nazismen krävde henne helt och fullt och gav inte utrymme för varken protestantisk eller katolsk religionsutövning.

I den nazistiska ideologin låg alltså grunden till konflikten mellan kyrka och stat. Motsättningen mellan germansk hedendom och judiskt färgad kristendom kunde inte förenas.

I Italien hade det redan varit konflikt mellan fascismen och den katolska kyrkan. Konflikten gällde först och främst ungdomens uppfostran. Men det problemet hade avhandlats i påvens encyklika (rundskrivelse) *Non abbiamo bisogno*, sedan Italiens diktator Mussolini försökt krossa kyrkan men misslyckats på grund av prästerskapets starka ställning hos folket. Därefter hade den fascistiska regeringen tillmötesgått kyrkans krav på religiös och moralisk uppfostran.

Förhållandet mellan kyrkan och staten i Italien hade sin motsvarighet i Tyskland. Redan före Hitlers maktövertagande sålde sig den romerskkatolska kyrkan till nationalsocialismens motståndare. År 1931 fördömde det tyska katolska episkopatet nazistpartiet. Men som vi sett var den katolska kyrkan snabb att förlikas

med nazismen efter dess maktövertagande. Den katolska kyrkan försökte radda sitt eget skinn, eftersom den förstod att dess maktställning i Tyskland var hotad. Och förräderiets väg var inget hinder för Vatikanen.

Den politiska katolicismen

Adolf Hitler ville avpolitiserat det katolska prästerskapet och på så sätt bringa den starka politiska katolicismen på fall. Och med konkordatet 1933 gav den tyska katolicismen upp sin politiska aktivitet. I utbyte fick kyrkan garantier inom kultur- och skolpolitiken.

Hitlers mål var alltså att eliminera den politiska katolicismen genom kyrkans eget agerande. Det målet nådde han. Den nionde juli 1933 upplöstes det katolska Centrumpartiet i Tyskland.

Målet för Hitlers regim var den totalitära nationalsocialistiska världsåskådningsstaten. Trots konkordatet inträffade därför snart konflikter mellan nazisterna och katolikerna. Tyskland bröt gång på gång mot avtalet, och den katolska kyrkan klagade.

År 1934 inledde nazistregeringen en häftig kamp mot både protestantiska och katolska ungdomsorganisationer. Liksom i Italien stod striden om det uppväxande släktet. Kampen gällde vilka värderingar som skulle påverka barn och ungdom i uppfostran och undervisning.

Under de följande åren häktades tusentals katolska präster, nunnor och lekmanneledare. Erich Klausener, ledaren för den starka organisationen "Katolsk aktion" avrättades vid utrensningarna den 30 juni 1934. Samma dag mördades också den katolske nazistprästen Stemple, som hjälpt Hitler renskriva Min kamp.

Utvecklingen av konflikten mellan nazismen och den katolska kyrkan - som hade sin grund i både ideologi och av-

talsbrott - utmynnade 1937 i påvens encyklika *Mit brennender Sorge* (Med brännande sorg). Encyklikan var riktad mot den nationalsocialistiska ideologin och kom att markera höjdpunkten i den katolska kyrkokampen mot Hitler-regimen.

Vatikanens rundskrivelse publicerades på tyska och översattes även till andra språk, däribland svenska. Encyklikan var uppdelad i två avsnitt. Det första var kyrkopolitiskt och protesterade mot det sätt på vilket naziregimen tolkade avtalet mellan kyrkan och staten. Påven hävdade att regimen "kringgick" och "bröt mot" konkordatet och anklagade den för att utså "misstänksamhet, tvekräft, hat, förtal, hemlig och öppen djupgående fiendlighet mot Kristus och Hans kyrka".

I det andra avsnittet granskade påven kritiskt nationalsocialismens ideologi. Pius XI gick till doms mot rasismen, myten om Blut und Boden och Hitlers strävan att frigöra de tyska katolska kyrkorna från Vatikanen.

Hämnden

Påvens encyklika var daterad den 14 mars 1937 och lästes upp i Tysklands 11.500 katolska kyrkor på påsksöndagen den 23 mars. Rundskrivelsen spreds även på andra sätt inom och utom landet.

Uppläsningen av encyklikan kom som en stor överraskning för naziregeringen. Ingenting om den hade läckt ut i förväg. Sekretessen var total inom den katolska kyrkan.

Hitler gjorde nu allt för att försöka hindra vidare spridning av rundskrivelsen. Gestapo konfiskerade alla exemplar det kom åt, och de som spred den straffades. En rad katolska fakulteter och högskolor stängdes och tidningar förbjöds. Och på påvens anklagelse att katolska skolor inte fritt fick verka i Tyskland så svarade regimen att dessa skolor verkat

Forts sid 29

KATOLICISMEN...

Forts från sid 9

plågare bådo oss vara glada: "Sjungen för oss en av Sions sånger." Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land? Nej, om jag förgäter dig, Jerusalem, så förgäta min högra hand sin tjänst. Min tunga låde vid min gom, om jag upphör att tänka på dig, om jag icke låter Jerusalem vara min allra högsta glädje."

Detta är ett bibelsammanhang vi gärna stryker under med röd penna. Nog rör det sig i hjärtat när vi hör frihetsklockan ringa för fångar som blir fria. Och det är en realitet: Jesus kom och proklamerade frihet och gav oss rätt att tåga ut.

Men samtidigt finns krafter som verkar i en annan riktning. Jannes och Jambres var verkligen inte betydelselösa gestalter. De saknade inte möjlighet att påverka, styra och dupera. Deras uppgift var att göra under och därigenom förhindra Israels barns uttåg ur Egypten. Mose kämpade också med under och tecken för att göra uttåget möjligt.

Detta var alltså under samma tid, med samma övernaturliga krafter, men i olika riktningar. De motverkade och motarbetade varandra. Men styrkedemonstrationen gick mot sin kulmen. Det finns imitatorer, trollkarlar, som opererar också i vår tid.

Herrens vittnen proklamerar något som ofta är svårt att förstå för människorna, eftersom de saknar förmåga att överföra detta på det andliga område där det hör hemma.

"Tänk, Herre, på Jerusalems dag, och straffa Edoms barn, dem som ropade: "Riven ned, riven ned det ända till grunden."

Dotter Babel, du ödeläggelsens stad, säll är den som får vedergälla dig allt vad du har gjort oss. Säll är den som får gripa dina spåda barn och krossa dem mot klippan."

Vad är det som skall krossas mot klippan? Vad skall dräpas? Varför är det nödvändigt att bloda svärdet ända till fästet? Den är säll som gör det, och den som underlåter detta är förbannad. Så står det skrivet. Appellerar detta till hämndgirighet och blodtörst?

Det är nödvändigt att gå till de bibliska källorna och ta reda på vad de säger, så att den andliga kampen blir skuggboxning och spegelfäkter, inspirerade av världens svaga makter. Det är viktigt att göra vad Skriften lär oss, utrustade med den helige Ande, så att vi kan utföra det uppdrag som är nödvändigt för oss och hela mänskligheten, om vi ska få vara med och befolka himlen.

Benny Hinn i Sverige, augusti 1996:

-Jag har aldrig i mitt liv haft en sådan dörr öppen. Den katolska kyrkan över hela världen har öppnat sina dörrar för mig. Över hela världen!

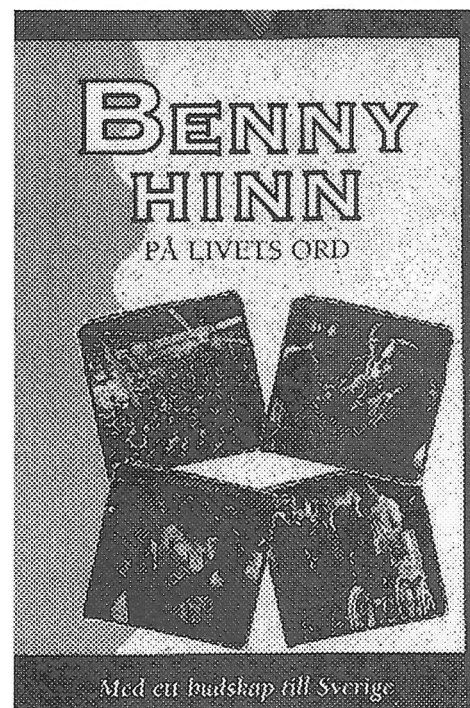
-Jag mötte nyligen påven i New York. Han grep tag i min hand. När man sade till honom att jag var pingstpredikant, grep han tag i mig och sa:

-Jag ber att Gud ska välsigna dig, att Gud ska välsigna allt vad du gör och välsigna allt vad du säger.

-Nu har han inbjudit mig till Vatikanen. Halleluja! Och vet du vad han vill göra? Jag är nog den förste pingstpredikant som någonsin fått detta privilegium. Tre män har utvalts att få ha nattvardsgudstjänst privat med påven i Vatikanen. Tre män. Och jag är en av dem!

-Jag frågade: varför just jag? Därför det är så här sa man, det är en sak att skaka hand med påven, men om påven personligen delar ut nattvard till dig, finns det inte någon katolik som sedan kan stoppa dig. I det ögonblick han ger dig nattvarden måste varje katolsk kyrka i hela världen öppnas för dig.

-Mina vänner, detta är den yttersta tiden...

Spontant: Påvemässa? Förfärligt!!!

Är det verkligen sanning? Knappast...

Amerikahausse? Effektsökeri? Helt säkert!

Också ett tidstecken...

I Apostlagärningarna läser vi: "När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra. Då kom plötsligt från himmelen ett dån, såsom om en våldsam storm hade farit fram; och det uppfyllde hela huset där de sutto." Inte bara hjärtana, men i hela huset fanns en himmelsk, förtätad atmosfär. De blev alla uppfyllda av den helige Ande. Det minimikrav himlen ställer är att alla i församlingen är uppfyllda av Anden. Uppfyllda med överflödsliv, uppståndelseliv för att inte proppa igen, hindra, bromsa; inte vara en ljum fläkt eller kallfront, utan bidra till värme i gemenskapen. Ingen har fått dispens så att han kan leva Kristuslivet utan denna andeuppfyllelse.

Varför är många kristna så bleka och färglösa? Varför saknar de den hänförelse blicken? Varför rör de sig så trögt; tvekar och dröjer på stegen när Herren bjuder oss att skynda fram till honom för att göra nya upplevelser?

Det är lärorikt att studera den heliga historien och då börja med Abraham. I första fasen hans relation till Tera. Han måste frigöras från *hedendomen*. Sedan måste Abraham frigöras från Lot - *Ijumheten*. Från Ismael - *köttet* och från Isak - *Guds gåvor*. När man gått igenom denna process under en trofast Guds ledning, då finns bara en kvar, och det är

Gud själv. Den som söker Honom finner honom.

För att förstå sammanhanget och ha det rätta perspektivet, måste man lära av Israel i Egypten, Israel i öknen, Israel i landet, men också Israel i Babylon. Det är processer som enskilda kristna, men också Guds folk som helhet, får vara med om. Gud måste i varje tid ropa till sitt folk att gå ut till honom, utanför lägret, för att bära hans smälek.

I å pingstdagen var inne så kom överraskningarnas Gud med dån från himmelen. Jag har en känsla av att vi reducerar det där till historia, men det är inte historia, utan en lägesrapport från det heliga kriget. Hur skulle lägesrapporten se ut om den helige Ande, inte vår propaganda eller våra medier skulle beskriva de konferenser och möten som äger rum i vårt land?

Är Apostlagärningarna bara ett referat för att vi skulle bli informerade om vad som skedde i förstone, eller är det möjligen samtidigt en profetia så att Gud ger oss urpingstens mönsterbild? Jag tror att det finns en oändlighetsdimension där den helige Ande är. I en värld där orättvisorna tilltar återkommer man alltför ofta till frågorna stor, större och störst.

Bibeln säger i sin beskrivning av den urkristna församlingen: "Ingen hade överflöd, ej heller led någon brist." Det gällde på både det andliga och fysiska området. Vi försöker med olika former av föreningsmodeller att övervinna problemen. Unga samlas på ett ställe, äldre på ett annat, det är mönster som gör att församlingen aldrig kommer tillsammans utan uppdelas i olika fack: rika, fattiga, bildade, obildade, äldre, produktiv ålder, ungdom och barn. Jag tror att detta är en förfärlig synd som inte kan övervinnas genom extatiska möten eller lovsång.

Finns det möjlighet att komma fram till en klasslös gemenskap? Vi måste blodad svärdet till fästet och dräpa hindren; slå alla Babels barn som växer fram i församlingen - slå dem mot frälsningsklippan. Nu talar jag inte om den urkristna församlingen, utan om den yttersta tidens församling, som Herren skall upprätta i sin ursprungliga härlighet.

Jag tror att det kommer en ny epok för Guds församling, en tid med ny livsstil; nej, urgammal och ursprunglig med urkristna medel och utomordentlig framtid.

Den urkristna församlingens liv präglades av att de var församlade varje dag med varandra. Gud vill, men vi har inte tid. Där ligger problemet. Vi har inte tid för evangelisation, inte tid för bön, bibelstudium, gemenskap och brödsbrytelse. Vi är upptagna med viktiga ting och tappar alldeles bort det livsviktiga.

I Apostlagärningarna följer kapitel på kapitel som skildrar församlingslivet. De går inte skilja från varandra, utan hänger samman i ett perspektiv och sammanhang. Det längsta kapitlet i samband med pingsten och andeutgjutelsen handlar inte om tungotal, inte heller om helbrägdagörelse. Det är ett tal av en martyr, som identifierade sig med de heligas kamp för den allraheligaste tron, såsom sanningsvittne.

Stefanus blev inte martyr efter det att han dödades. Martyriet är ingen enstaka händelse, utan ett helt liv i obruten kamp i fiendeland för den tro som en gång för alla tider är överlämnad åt de heliga. Stefanus tal skildrar Israels historia. Han kände alltså väl till sin egen heliga historia.

Det är förunderligt hur den helige Ande informerar om urpingstens nyckelpersoner och viktigaste händelser. Andeuppfyllelsens manifestationer och konsekvenser var många, olikartade och omvälvande. Helbrägdagörelse för den lame, näpst mot skrymteriet med dödlig utgång, men det som ägnas det absolut största utrymmet, är trots alla övriga dramatiska händelser ett tal av en diakon, vars kompetens och kvalifikationer för uppdraget var att han hade gott vittnes-

börd och var full av ande och vishet. Ett tal med genomslagskraft, som gav den heliga historien nytt ljus och ett nytt perspektiv.

Varifrån hade denne frimodige förkunnare fått sin kunskap och överbevisande förmåga, vilken akademi hade gjort honom så slagfärdig och träffsäker? Församlingen var hans universitet, den helige Ande rektor och apostlarna var pedagoger.

Stefanus fostrades i ett lärjungaskap långt bortom denna världens visdom och klyftiga män. Man kan ju fundera på hur detta tal skulle ha utformats om en religionshistoriker, psykolog eller en teolog hade framfört det i den aktuella situationen med dess fientliga miljö. Förmodligen hade då diakonen från Jerusalem aldrig blivit stenad. Himlen hade aldrig öppnats, Människosonen hade aldrig visat sig och någon förbön hade aldrig hörts från ett uppståndelsevittne...

Stefanus sa slutligen: "I hårdnackade män, ni står alltid emot den helige Ande, som edra fäder..." Har du hört en sådan predikan i vår tid? Kunskap ur den heliga historien applicerad på konkreta förhållanden, som var kända och ingen kunde förneka. Vartenda ord gick som en pil in i deras hjärtan. Sanning för sanning nitades fast, eftersom de plockades ut ur den heliga Skrift.

En styrkedemonstration där svagheten visade sig vara verklig styrka och döden vändes till livets triumf!

Många kristna i vår tid saknar kunskap och, vad ännu värre är, de saknar inriktning och vilja att få tag på kunskapen. De är historielösa och därigenom rotlösa. Därför är de också mediala och ett mycket lätt byte för vindarnas kast. De är religiösa på ett eller annat sätt, men absolut inte martyrer.

Vår generations kristna har rockmusik, drama och teater. Men de vet inte hur fäderna i väckelsens eld tog upp kampen mot nöjeslivet och världen. De kämpade med försakelsens ideal mot lyx och nöjen och blev en kulturprotest såsom jordens salt och världens ljus. Varför? Fanatism? Svärmeri? Sekterism? Isolationism? Eller någon annan idiotstämpel?

Människor i dagens kyrkor representerar ofta överklassen, klädda i sista modet. Titta exempelvis på bilparken utanför kyrkorna, så vet du en del om dem som sitter därinne och tillbeder! Men har de den kunskap som Stefanus demonstrerade att han ägde då han gick igenom den heliga historien? Var hade han skaffat den? Han hade inte fått den vid något seminarium. Den kunskapsmeddelelsen hade han mottagit i församlingen.

Man kan hämta kunskap från vår historia. Reformatorerna, pingst pionjärerna, baptisterna. Det går hämta namn från Sverige, Europa, ja, från hela världen, där Herrns martyrer trätt fram. De nämns inte idag, utom en och annan gång när den ekumeniska rörelsen vill slå mynt av deras kamp och ge sken av att dessa martyrer och troshjältar också var deras fäder - och bekransar deras gravar som arvtagare.

Vi är som Guds folk kallade att vara soldater i ett heligt krig. Vi ska tillbedja, vara tillsammans och upphöja Herren Jesus Kristus, uppbyggas, men också väcka. Varje kristen bör profetera och gestalta Hans budskap på ett sådant sätt att alla i vår omgivning börjar ana och förstå att evangelium inte bara är ett uppbyggelsebudskap, utan en provokation. Varje levande kristen har fått uppgiften att göra det kunnigt, med inspiration, med ett blodat svärd, med frimodighet vidta de åtgärder som behövs, nämligen att dräpa Babels barn.

Jag angriper inte alkoholister för att jag attackerar spriten. Det är likadant när det gäller katolicismen. Jag attackerar inte katoliker därför att jag attackerar kristenhetens största fiende; det teologiska system som berusar och förför.

Vi är mer eller mindre berusade av den romerska skökans vin, därför att vi inte har förstått att den guldbägare den i bibeln omtalade skökan håller i sin hand, är Guds eget ord. Det är med Guds ord hon gör sina stora framgångar. Men vi måste göra klart för oss vad denna guldbägare är fylld av. Det kan vi läsa om i det profetiska ordet.

Det är livsviktigt att skaffa sig högre och större kunskaper än fienden har, och det får vi genom Guds eget Ord och den helige Andes smörjelse. Den som inte har en profetisk skärpa och hög beredskap kommer att uppslukas av detta väl tillrättalagda budskap.

Katolicismen använder alla medel som den förfogar över för att få oss på fall. Här finns specialister och experter på alla områden - teologi, eskatologi. Budskapet är väl tillrättalagt så att det tjuvar alla fem sinnen.

Stefanus hade kunskap om den heliga historien. Den kunskapen får man inte i något seminarium, för då går det snart fel. Låt oss gå till Andens universitet, avskilja oss och ta tid för det som är livsviktigt. Det finns källor att ösa ur, för Jesus säger att den helige Ande skall taga av mitt och ge åt eder. Han skall leda eder fram till hela sanningen.

Låt oss alltså gå ut till honom "ut-anför läget" och bära hans smålek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden!

Jag vandrade vidare. Försoning. Men utan evighetsperspektiv och utan att räkna med den försoning Jesus vann i sin offerdöd för oss. Vilket hopplöst perspektiv, vilket hopplöst företag!

Brigalia Hlope från Sydafrika, var en kvinna som presenterade sig som ambassadör för Afrikas miljoner i deras nöd, som hon uttryckte i en presskonferens:

-Försoning är temat för konferensen. Men då måste de som felat be om förlåtelse och göra bättring, annars är snart allt likadant igen. Västvärldens skuld mot Afrika får inte nonchaleras. Vi kan inte bara samlas och tala om försoning. Det har inget värde utan konkret agerande...

Ingen vågade ställa frågor i anknytning till hennes uttalande på presskonferensen. Hur ska försoning åstadkommas utan att Försonaren får förvandla våra hjärtan?

Korståg mot fundamentalism

I en av stadens många katolska kyrkor hölls en session med temat "Icke-våld i världsreligionerna" och underrubrik "Internationellt kamratskap och försoning". Där talades om möjlighet till förståelse mellan religioner. I panelen satt representanter för katolicism, protestantism, islam, buddism och hinduism. Representanter för ortodoxa kyrkan och judendomen som också var annonserade, uteblev av icke redovisade skäl.

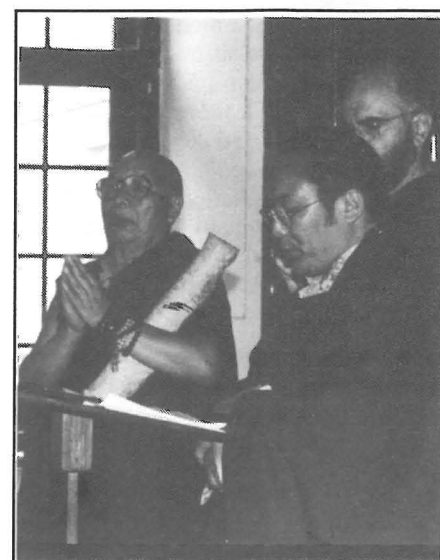
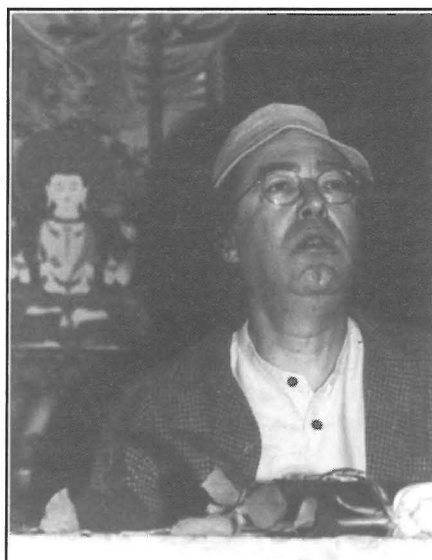
Ulrich Körtner, professor i systematisk teologi, Wien förklarade:

- Kristendomen har ofta fungerat som statsreligion och då vänt sig emot andra religioner. Under reformationen försökte katolicismen försvara sig mot protestantismen (!!!!!) Vi behöver en ekumenisk teologi och kultur. En dialogkultur. Förr räknade man alltid den egna religionen som den enda rätta, och menade att alla andra hade fel.

- I vår tid har vi insett att alla religioner har ett korn av sanning, och vi måste bygga upp en ekumenisk teologi. Det gäller att komma på vilka hinder som finns för oss att förstå varandra. Som kristna måste vi ha förståelse. Alla representerar sanningen på sitt sätt. Alla vägar leder till Gud. Vi måste vara toleranta. Jesus dog på korset och bar våra bördor. Det bör också vara vår väg. Vi måste acceptera varandras olikheter, även om andras uppfattningar går emot våra idéer.

Tolerans och accepterande behövs för att kunna idka ekumenik mellan religioner.

- Hur kan religioner som växt fram i olika kulturer medverka i samhället? Hur

Från inter-religionmötet uteblev av någon anledning - oekumeniskt - både den annonserade ortodoxe prästen och rabbinen från panelen. En jude som sjöng på jiddish framför buddabilden fick utgöra plåster på misstänksamhetens sår, avlöst av buddistiska munkar i tempeltjänst...

kan vi från olika religiösa ståndpunkter bygga upp en rättvis och bra värld? Hur kan vi, trots motsättningar, göra vårt bästa för en värld fylld av orättfärdighet och konflikter?

Uppfordrande frågor som fick mycket applåder!!!

Professor *Werner Maleczek* byggde vidare:

- Korstågen var typiska för medeltiden. Det var ett skeende i det förflutna som borde ha lärt oss en läxa för framtiden. Korstågen mot bolsjevismen var bara för att rättfärdiga de egna krigen. Vi måste fördöma de sk "heliga krigen". Vi ska nu ha korståg för förnyelse av kristendomen. Gå emot fundamentalismen och fanatismen, som bara är från "den helige Satan". Vad vi bör ha korståg emot, är analfabetism, dumhet och brist på kärlek. I sådana korståg kan även muslimer engagera sig. Det är Guds vilja!

Professor *Hohann Figl*, katolska universitetet i Wien:

- Vad kan vi kristna lära av buddismen? Kristen liberaliseringsrörelse innefattar andligen alla munkar som i det dagliga livet lever ut sin religiösa övertygelse. Denna aspekt saknas i dagens kristendom, som inte alltid är tolerant. En sådan ande skulle föra oss samman och ge oss en attityd av öppenhet. Vi behöver en ny förståelse av kristendom i varje religion och i varje andlig rörelse. Religiösa institutioner har missat denna sin viktigaste uppgift.

Birmal Kundu, ledare för hinduiska templet i Wien, avslöjade vilka problem hans religion brottades med:

- Numera lever människor närmare varandra. Från hinduisk synvinkel är det enormt att kunna komma till ett stort ekumeniskt möte. Alla religioner har något av sanningen, och alla har något fel. Endast Gud representerar hela sanningen. Därför måste vi respektera varandras religioner.

Tyvärr är hinduerna i Europa klassade ungefär som sekter. Vi är ingen sekt, och vill inte behandlas så. Religion är en gudomlig kraft som getts till människorna, men vi måste respektera varandra. Det finns missionsmetoder vi inte kan acceptera. Kristna och hinduer kan lära av varandra. Vi kan återupptäcka gudomliga kriterier. Exempelvis icke-våld. Vi får inte se ner på varandra. Humanismen har en stark ambition för fred. Vi kan arbeta och bedja tillsammans.

Buddistiske prästen *Tai Situ Rinpoche*:

- Vi kan lära av varandra. Vi buddister får ju själva om och om igen lära oss. Vi är inte så många i Europa och inte så organiserade. Men vi brukar meditera. Och man behöver inte vara buddist för att meditera. Du behöver inte försöka bli buddist, men du är människa. Det första en sann människa ska göra är att praktisera sin egen religion, annars kan hon inte ha en dialog med bra resultat med andra. Det finns många kristna buddister. Vi mediterar och beder tillsammans och har inga svårigheter att praktisera vår religion. Det gör dialog lätt!!!

Många entusiastiska applåder ledsagade dessa uttalanden. Världskyrkan börjar ta form...

(Forts nästa nr)

KYRKOKAMPEN...

Forts från sid 25

mot den nationalsocialistiska statens intressen.

Encyklikan togs väl emot utomlands och vände folk emot regimen i Tyskland. Hitler hämnades på påven vid ett statsbesök han avlade hos Mussolini i Italien. Han följde inte det uppgjorda protokollet och vägrade att besöka Pius XI.

I Tyskland satte regimen igång en förtals- och förföljelsekampanj mot den katolska kyrkan. Hitler försökte på alla sätt förödmjuka påven och smutska prästerna, som åtalades bland annat för o moral och för att ha smuglat utländsk valuta.

Vid Österrikes anslutning till Tyskland 1938 betygade de österrikiska biskoparna nazistregeringen sin lydnad och trohet och proklamerade: "Vi är också övertygade om att tack vare den nationalsocialistiska rörelsens verksamhet faran för den allt förstörande gudlösa bolsjevismen har avväjts."

Vatikanens fasthet mot Hitler-regimen tilltog under Pius XI:s sista år. Han övervågde en brytning av de diplomatiska förbindelserna, men detta motsatte sig hans statssekreterare Pacelli, som var pronazistisk och som sedan blev påve 1939. Den nye påven skulle komma att uppträda mer undfallande mot tyskarna.

Trots den nye påven var spänningarna fortfarande stora mellan Hitler-regimen och den katolska kyrkan i Tyskland. De tyska katolska biskoparna sände så kallade herdabrev till regeringen, där de påpekade fel, brister och missförhållanden i landet. Propagandaminister Joseph Goebbels kommenterade herdabreven i sin dagbok den 19 januari 1942:

"Katolska kyrkan fortsätter uppföra sig på fräckaste tänkbara sätt. Man har förelagt mig en rad herdabrev, som är så världsfrämmande och statsfientliga att det trotsar all beskrivning. Trots detta ingriper vi inte mot dem. Svartrockarna kan lugnt rasa ut; den kvitterade räkningen skall vi förelägga dem efter kriget."

På samma gång som den katolska kyrkokampen fördes förekom även en protestantisk strid mot det hedniska nazisystemet. Den kommer att skildras i nästa artikel.

Forts nästa nummer

Radio Maranata

...nu även i UPPSALA!

Må 20.30-21.30

98,9 Mhz

Saxat ur "Dialog med Maranata" på Crossnet!

WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @ WWW @ @ @

Frenesi och eftertraktad fördömelse

Då teologin lidit skeppsbrott i tron, söker den nödhamn i psykologin och blir värdeneutral; vetenskaplig bortförklaringsmodell av uppenbarelseskristendomens erfarenheter och konsekvenser. Med nya sjökort och modern utrustning navigeras haveristen in i andra farleder i folkhavet med kurs mot en känd och mäktig kulturstad med världsherravälde.

Förbistrande analyser och definitioner är intelligenta, spännande och underhållande men i sin blixtrande klarhet kalla och livlösa som månen. Trons egen urkund ger Jesu lärjungar enkel och verklighetsnära undervisning om allmängiltiga, faktiska förhållanden för barnaskapet, medborgarskapet, pilgrimskapet men också om främlingskapet, martyrskapet och lärjungaskapet i fiendeland, en värld, våldtagen av den Onde, där blotta närvaron, utan intetsägande distinktioner, räcker, eftersom fiendeligheten i överförd mening är genetiskt och etniskt betingad.

Korset avslöjar ytterst gudomlig svaghet och överlägsen mänsklig styrka. Det är aldrig påtvingat utan alltid frivilligt valt. Det är inte ett verktyg för självplågeri, utan fastmer ett mordredskap på vilket ingen kan nagla sig själv genom att spika fast sina egna händer. Korset demonstrerar nämligen skam, skuld och utblottelse utan motstycke. Det är helt enastående och saknar alternativ.

En korsbärare i Jesu efterföljd satsar sig själv och önskar inget annat än att förenas med Honom i Hans lidande i en död lika som Hans, för att nå fram till det höga målet - uppståndelsen från de döda! Frenesi och eftertraktad fördömelse är därför helt otänkbart för en andlig människa, som inte kan utforskas av någon. Detta liv är alternativlöst och därför allt annat är religiös teater, oavsett om skådespelet är sekteriskt eller kyrkligt iscensatt. Bibelns skildringar recenserar inte skådespel och prestationer. De beskriver fastmer människors verkliga *erfarenheter* genom erbjuden och mottagen - eller förkastad - gudomlig nåd. "Vi har Kristi sinne", konstaterar aposteln.

Gradskillnader

Nog är det väl en betydande gradskillnad mellan de nitiska lärjungarna i staden Filadelfia, martyrema i staden Smyrna och de förvärldsligade och väletablerade kristna i Laodicea.

Om församlingen i Sardes säger Överherden *du har namnet om dig att du lever, men du är död*. Så länge vi är i tiden befinner vi oss i riskzonen.

Därför manar aposteln alla: *Varen brinnande i anden! Tjänen Herren!* Samma apostel konstaterar: *Herren känner de sina*. Det är både väckande och trösterikt.

Katholicism eller protestantism i den ena eller andra formen ger absolut ingen passersedel till himlen. Endast genom personlig tro på Herren Jesus Kristus, omvändelse och pånyttfödelse till medborgarskap blir man mantalskriven i den tempellösa himmelska staden.

Maranatahälsningar
/A.I.

MÄRKLIGA...

Forts från sid 3

Så snart de fem nämnda staterna i östområdet är på samma linje som Grekland och Turkiet kommer gemenskapen inom EEC att leda till en bestämd blockbildning av dessa tio länder som svarar mot de tio tårna i fötterna.

När deras ööverensstämmelser av liktornar är bortvaskade av Medelhavets böljor, som åter kommer att utgöra "Mare nostrum", en romersk insjö, kommer guld-huvudet att resa sig i Antikrists person, som Mellanösterns nye ledare, under vilken världskroppen kommer att växa till manlig mognad och åldersmättet för Antikrist blir fyllt.

Jungfrun Babels dotter

framträder för oss i Jes. 47: "Stig ned och sätt dig i stoffet, du jungfru dotter Babel, sätt dig på jorden utan tron, du kaldéens dotter; ty man skall icke mer kalla dig "den bortklemade och yppiga". Detta gällde det första Babylonien. När det *sista* omtalas läser vi inte om någon "jungfru", men vi läser om "den stora skökan". (Apg. 17:1)

Till detta syftar också v. 7 i Jes. 47: "Du tänkte: "Jag skall evinnerligen förbli en drottning". Och i Upp. 18:7: "Jag tronar såsom drottning". Detta betyder att det religiösa Babylon, de förenade kyrkorna ska erkännas av tiostatsförbundet, *det politiska Babylon*.

■ Vi ser tydligt att profeterna förutsade mycket om skökan. V. 9 i Jes. 47: "...myckenheten av dina trolldomskonster." Upp. 18:7: "Genom vars trolldom alla folk blevo förvillade". Den katolska övertron i den falske profetens förförelse!

I Jes. 21:1 kallas Babylon "ökenen vid havet", medan Upp. 17 skildrar den så här: "Den stora skökan, hon som tronar vid stora vatten" (v.1). Men när Johannes såg henne sitta på det scharlakansröda vildjuret var det i öken (v.3). Här varslas vi om den ökenlika efterkrigstiden världen får efter ett fruktansvärt världskrig med kärnvapen med en efterföljande kommunistisk (röd) världsrevolution - när själva tiostatsförbundet blir rött. Då kommer de förenade kyrkorna att tolerera kommunismen.

■ Jeremia: "Du som bor vid stora vatten..." (v. 13) Upp. 17: "Vattnen som du har sett, där varest skökan tronar, äro folk och människoskaror och folkslag och tungomål." (v. 15) "Stora vatten" betyder stora makter. Vi ser hur USA installerar sig i god kontakt med EEC. Vi ser också att Japan är tidigt ute för att säkra sina intressen. Vi ser att själva Ryssland ut-

trycker sitt intresse för någon form av kon-takt. Tidningarna skriver om ett "stor-EEC" - ja, det stora Babylon, säger apokalypten.

Jeremia: "Du var min hammare, mitt stridsvapen; med dig krossade jag folk, med dig fördärvade jag riken..." (v. 20) Upp. 17: "Ty Gud har ingivit dem i hjärtat att de skola utföra vad han har i sinnet, och att de alla skola handla i ett och samma sinne, och att de skola giva sitt välde åt vildjuret, till dess Guds utsagor hava fullbordats" (v. 17). Här ser vi gemenskapens övernationella organ - som med tiden kommer att sönderslå medlemslän-dernas nationella suveränitet.

"Med dig krossade jag häst och ryttare; med dig krossade jag vagn och körsven" (v. 21), d.v.s. fria regeringar. "Med dig krossade jag man och kvinna; med dig krossade jag gammal och ung; med dig krossade jag yngling och jungfru" (v. 22). Dvs. den personliga friheten! Låt oss ta varning av detta, kära vänner! "Med dig krossade jag herden och hans hjord..." d.v.s. präst och församling - religionsfriheten. (v. 23). "Med dig krossade jag åkermannen och hans oxpar..." d.v.s. lantbruket.

Och det är just lantbruket man under förhandlingarna i Brüssel jämrar sig mest om! (v. 23) - - -

Europarörelsens far Monnet har sagt: "En ny sorts politiskt djur - inte en union, men ett nytt samhälle". Detta politiska djur (*Antikrist, vår anm.*), som Guds ord avslöjar så tydligt, har redan aptit på stater på ett sätt som aldrig fanns i dess tidigare historiska sammanhang (*Dan 7. Upp 13, Upp 17*).

DET KRISTNA...

Forts från sid 5

- 1) En radikal omvändelseförkunnelse
- 2) ett starkt socialt engagemang
- 3) stor missionsiver
- 4) förnyat intresse för Jesu andra tillkom-melse.

När man i vår tid ser på vad som präglar kristenheten i stort, saknas egentligen alla de fyra komponenterna. Visst predikas omvändelse och visst kommer människor till tro, men den radikala, självupplevda omvändelseförkunnelsen som till exempel Frank Mangs var en mästare i, förekommer bara sporadiskt. - - -

Det sociala engagemanget har med vissa undantag överlåtits på samhället eller verksamheter utanför själva församling-sengagemanget. Missionen minskar i omfattning och antalet missionärer avtar drastiskt. Förkunnelsen om Jesu andra tillkommelse förekommer snart bara i Maranatasammanhang. Är det inte dags att vakna upp?

Denna svidande vidräkning borde tvinga fram omprövning och omprioritering av hela verksamhetsapparaten - och av hjär-tat i ånger och bekännelse en djupgåen-de omvändelse till fädernas Gud.

Furingsten har rätt. Hans budskap är respektingivande och bereder tacksägel-se.

Midnattstidens genomträngande väckel-serop är fortfarande:

"Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom!"

Huvudlärare
ARNE IMSEN

Välkommen till profetiska

TEMAVECKOR

i Bromma, 4 okt-2 nov '97

30 intensiva bibeldagar

tills. med Maranataförsamlingen i Sthlm

Övriga medv: Jan-Egil Hafsahl, Folke Jacobson, Nixon Issangya, Kjell Roos, Hans Lindelöw, Berno & Robin Widén, Tage Johansson, Arne Björkman, Mikael Eliasson, Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm

Tidsaktuella ämnen:

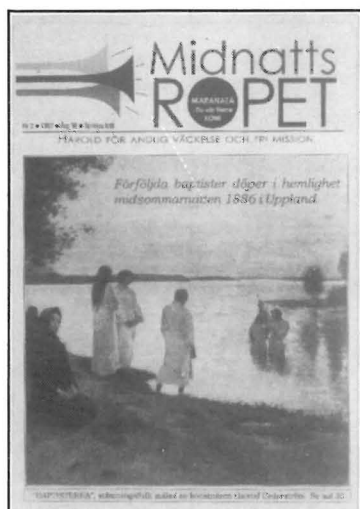
- Katolsk världskyrka eller urkristen lokalförsamling
- Statssubventioner eller den fria församlingens offerliv
- EU och EMU i profetian och inför Jesu tillkommelse
- Media i församlingen; evangelisation eller proselytism

Kostnaderna bär vi gemensamt genom Nya Testamentets offerprincip.

Info och anm: 08-98 56 83, Fax 08-98 21 39, E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

MidnattsRopet 1-97

MidnattsRopet 2-97

MidnattsRopet 3-97

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

Det har förmodligen aldrig någon gång tidigare funnits så många tidningar, blad, nyhetsbrev och andra publikationer på den religiösa marknaden i detta land. Amatörer och proffs, med eller utan presstöd eller samhälleliga produktionsbidrag intensifierar konkurrensen om prenumeranter och annonsörer.

Man får hoppas att detta rika utbud försvarar mångfalden med alla dess uppofteringar med ökad kunskap och evighetsperspektiv. Informationssamhället behöver verkligen en slagkraftig, öppen, fri och tydlig kristen press.

□□□

Vad är tidningen Midnattsropet till för? Har den tidningen över huvud taget något ärende i denna tid? Vi menar det. Jag tror också att de flesta av våra läsare har samma inställning. Det som är viktigare än något annat för tidningen Midnattsropet är att ständigt påminna om och fördjupa det Kristuscentrerade budskapet om Jesu nära förestående tillkommelse och församlingens uppryckelse.

Utifrån detta centrum, det levande hoppet, vill Midnattsropet såsom församlingens härold eftersträva och proklamera en nytestamentlig mönsterbild, som är tidlös. Det har varit avgörande för oss då vi samtalat om arbete och utgivningskostnader. Vår tro på Gud har sagt oss att det är absolut nödvändigt att inte beträda kommersialismens vägar eller imitera dess metoder.

□□□

Principen: "I haven fått för intet, så given ock för intet" måste hållas högt och obefläckad. Tidningens finansiering ska inte ske på något annat sätt än församlingens övriga verksamhet. Därför måste dess bärarlag vara förebedjare och offerare, utan profant avgiftssystem!

□□□

Genom uthållig förbön, offer och tråget arbete, redigeras, trycks och distribueras Midnattsropet - så skapar vi nästa nummer av tidningen, tillsammans!

Genom den gäva medföljande postgiroavi förmedlar, kan vi förnya förrådet av papper och plåtar och underhålla vår lilla och delvis åldriga maskinpark, som vi sätter så stort värde på samt finansiera bekymmersamt höga portokostnader.

Så fort vi når fram till det uppsatta målet, får du nästa nummer av Midnattsropet. Periodiciteten bestämmer vi på så sätt tillsammans! Vårt trosmål är att Midnattsropet skall nå sina läsare lika punktligt som församlingens närradioprogram!

Välkommen som skapande och förmedlande medarbetare och läsare!

Vi behöver varandra...

A. I.

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE

Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,
Arne Björkman, Mikael Eliasson

TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1997

Sändes fritt!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Halleluja, halleluja, Jesus är min vän

Särilaregn nr 81

Text och mel. Aage Samuelson

1. Jag är här - ligt frälst och se - dan döpt med bib - liskt dop,
 2. Up - pen - ba - rel - se - tält har jag med i Ka - nans land
 3. I mig själv jag in - tet är, det vet jag helt för - visst,
 4. Her - ren ger den tröt - te kraft, det kän - ner jag var dag,

le - ver fritt i Ka - nans land och Kristus är mitt hopp,
 och där du - kar Her - ren bord, så jag kan hål - la stånd
 men jag har min till - lit helt och fullt på Je - sus Krist.
 el - den brin - ner i mitt hjär - ta till Guds väl - be - hag.

Går i tro från Ta - bors höjd till Es - Kots dju - pa dal
 styr - ker mig med dru - ve - kla - ser, ho - nung, mjölk och vin.
 Ut - i dan - sen med det gla - da lo - var jag Guds lamm.
 Han har fyllt min mun med lö - je, tung - an jub - lar med.

pri - sar Gud i lös - ta tung - or på den öv - re sal.
 Je - sus gett mig nåd och löf - tes - län - dets arv är mitt.
 Hal - le - lu - ja, all min gläd - je jag i Je - sus har.
 Fram mot må - let går jag nu med hjär - tat fyllt av frid.

Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja, Je - sus är min vän, och Guds Ande

le - der mig på väg till him - me - len, ö - ver - flöd av gläd - je fyl - ler

sjä - len var - je stund, Se - ger emot djävu - len på ordets fasta grund

Aage Samuelson

föddes 1915 och växte upp i Skien tillsammans med åtta syskon. Han sjuklig och många gånger nära döden. Som 18-åring startade han ett ja band med några kamrater. Han började missbruka sprit och var snart svårt alkoholiserad men efter några år djup förnedring, blev han frälst 1944. Från den dagen var han ivrig själavinnare. Han bad för sjuka, profeterade och sjöng sina sånger med inspiration och frälsningsglädje. Aage Samuelson var en förgrundsgestalt i Maranata-väckelsen som bröt fram i början av 1960-talet och rörde om i hela Skandinavien. Hans originalitet, kontroversiella förkunnelse, sånger och helbragdörande gåvor gjorde honom vida känd. Enkelt och okyrkligt sjörig och talade han om Frälsaren.

Han avled 1987.

Aage Samuelson hade trubadurens genialitet. Oftast kunde åhörarna stämma in i kören redan första gången han framförde en ny sång. Det var typiska maranata-sånger om frälsning befrielse från synd, sjukdom och obibliska, religiösa traditioner, men förs och sist om Jesu snara tillkommelse.

Aage Samuelson är den mest representade sångförfattaren i Särilaregn, med närmare 100 sånge